

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 13 (27)

21—27 траўня 1993 года

Кошт 5 рублёў

ПАЧВАРА ў СУТАРЭННЯХ або Як партыйныя правадары наведальні радыё.

«ПАГОНЯ» ў КОУНЕ. Беларуская газэта летувіскай Тарыбы.

ПЯТАЯ КАЛЕНА. Зацёмкі дэпутата пра беларушчыну.

1939 год. НОВЫЯ ПАРАДКІ. Лёс сям і Міклэшэвічаў.

«ГАНЬБА» —

гэта слова некалькі разоў прагучала з вуснаў сусьветна вядомага мастака Лявона Тарасэвіча на прэсканфэрэнцыі, якую ён наладзіў перад адкрыцьцём сваёй пэрсанальнай выставы ў Менску.

Л. Тарасэвіч у сваёй майстэрні ў Валілах на Беласточчыне.

Да гэтай падзеі Лёнік, як яго клічуць сябры, імкнуўся ўсё жыццё. Яго шанавалі паўсюль у Эўропе, ў сусьветным цэнтры мадэрнавага мастацтва — Новым Ёрку, у Ізраілі. Але ён, можа крыху сэнтыментальна, чакаў таго моманту, калі з ягонай творчасцю здолеецца пазнаёміцца на Беларусі. Нарэшце зьмяніліся часы, і арганізацыяй выставы таленавітага беларускага мастака з Беласточчыны заняліся аж на ўзроўні міністэрстваў культуры Польшчы й Беларусі. Але вось з-за гэтай апошняй установы і пачаліся «сюрпрызы». Каталёг, макет і сляіды для якога былі перададзены паўтары гады таму, ня быў выдадзены. Гэта, ў прынцыпе, нікога не здзівіла — не прызвычаліся ў нас пакуль што да падобных «капіталістычных штучак». Але Лёнік, якому звыкла працаваць у цывілізаваных умовах, усё ж такі згадзіўся праводзіць выставу. Пра гэта было дамоўлена ў сакавіку, і на Беларусь былі адпраўлены карціны, частка з якіх належыць музэю сучаснага мастацтва ў Лодзі, частку мастак прасіў у прыватных калекцыянераў, бо хацеў, каб ягоная рэтрэспэктыва на Бацькаўшчыне асьвятліла ўсе шляхі ягоных творчых пошукаў. Да правядзеньня выставы вельмі ўважліва ставіўся й аташэ па культуры польскай амбасады. Адказы за правядзеньне падобных акцыяў у нашым міністэрстве культуры таварыш Уродніч запэўніў, што ўсё будзе «о'кей» і запрасіў мастака на адкрыцьцё ягонай жа выставы.

Лёнік прыехаў за некалькі дзён. Лішне казаць, што на выставе й «конь не валяўся». Але больш за ўсё мастака абурала тое, што пры разгрузцы ягоных карцінаў некаторыя былі пашкоджаны. Рэкламныя плякаты, эскізы якіх ён перадаваў раней, аддрукаваныя ня былі. Замест іх зрабілі традыцыйныя «саўдэпаўскія», дзе чырвонымі літарамі паведамлялася пра выставу нейкага Леона Тарасэвіча. На рэзкую заўвагу мастака,

што ягонае прозьвішча — Тарасэвіч, таварыш Уродніч паведаміў, што ў іх такая граматыка. На гэта Лёнік адказаў, што яму пляваць на іхнюю граматыку, і што ўжо некалькі пакаленьняў ягоны род завецца Тарасэвічамі. У выніку такой падрыхтоўкі за тры дні да адкрыцьця выставы пра яе ня чуў нават Арлен Кашкурэвіч.

Выставу Лёнік усё ж такі зрабіў. Сам. Яму дапамагалі браты Кашкурэвічы — Іван і Хведар. Апошнія суткі яны ня выходзілі з выставачнай залы. Зрабілі не дзеля міністэрства, а дзеля сяброў і знаёмых. Апошнія суткі яны ня спалі зусім. На прэсканфэрэнцыю прыйшлі таксама толькі сябры й іх знаёмыя. Лёнік быў босы й у запэканым фарбай працоўным камбінэзоне. Ён быў страшэнна стомлены, абураны й разчараваны. І ўсё ж такі добра-зачліва пасьміхаўся «сваім».

Адкрыцьцё было «скамячана». Ня было традыцыйнага ў такіх выпадках шампанскага. Адно паспрабавалі вытрымаць нормы прыстойнасьці перад камэрамі. А потым усе хадзілі й разглядалі карціны. Я ня буду іх апісваць, таму што гэта зусім іншая размова — мой артыкул не пра тое. Заўважу адно — такой гарманічнай і моцнай выставы Беларусь яшчэ ня бачыла. І ня ведаю, калі яшчэ ўбачыць, бо зусім нядаўна рэктар Акадэміі мастацтваў Шаранговіч, пад час выступленьня на нейкай зборцы, прадэкляраваў, што акадэмія павінна стаць «аплотам рэалізму». Сумна ўсё гэта. Было б сьмешна, каб не было так сумна.

Пад час выступу польскі аташэ па культуры паспрабаваў выправіць сітуацыю. Ён сказаў, што ў нас з мастацтвам усё добра, але ёсьць цяжкасьці з арганізацыяй. Дазвольце не пагадзіцца! У нас з арганізацыяй «усё ў парадку». За той час, калі ён пасьпяхова «завальваў» выставу спадара Лявона Тарасэвіча, таварыш Уродніч пасьпеў арганізаваць сваю ўласную рэтрэспэктыву, дзе вывесіў усе партрэты трактарыстаў і герояў сац. працы. Я ня думаю, што чытачы калі-небудзь гэта пабачаць, а таму прывяду адзін факт, які, на маю думку, цудоўна сьведчыць пра таварыша Уродзіча як пра мастака, ды й ня толькі: у музэі Максіма Багдановіча ёсьць твор ягонага пэндзлю, дзе ззаду напісаны назой — «Встреча с зорькой Венерой».

Калі на прэсканфэрэнцыі Лёнік чарговы раз казаў «Ганьба!», я адчуваў сябе так, быццам мне кінулі гразей у твар. Здавалася б, я тут пры чым? Я даўно абстрагаваўся ад гэтай саўдэпаўшчыны. Але... Чаму мы ня спытаем у падобных мастакоў-чыноўнікаў: «А што вы, таварыш, робіце ў нашым міністэрстве культуры?» Альбо наадварот: «А навошта нам такое міністэрства культуры?»

Сумна ўсё гэта.

Алесь АСТРАЎЦОЎ,
Менск.

Па жаўнерах з-пад Монтэ-Касіна

У мінулую нядзелю ў гарадзенскай Малой базыліцы адбылося набажэнства па жаўнерах, палеглых пад Монтэ-Касіна. У касцёл прыйшлі некалькі соцень вэтэранаў II Сусьветнай вайны, сярод якіх былі ўдзельнікі тых памятных дзён. Набажэнства было адметна таксама дзякуючы таму, што яго правіў надзвычайны і паўнамоцны пасол Ватыкану на Беларусі.

Пасьля касцёлу частка вэтэранаў сабралася на прыватнай кватэры, бо правесці сустрэчы ў Палацы культуры хімікаў не атрымалася. На «прыватках» гучалі вайсковыя ўспаміны.

(га).

Вуніяты зьвярнуліся ў суд

Грэка-каталіцкая суполка Горадні зьвярнулася ў суд, каб абскардзіць рашэньне аблвыканкама аб перадачы будынкаў былога жаночага Базыльянскага вуніяцкага кляштара эпархіі Беларускай праваслаўнай царквы Маскоўскага патрыярхата. Дарэчы, гарадзкія ўлады былі супраць заўчаснай перадачы кляштара, у якім сёння месціцца Дзяржаўны музэй гісторыі рэлігіі.

Пабудаваны кляштар быў у XVIII ст. на грошы гарадзенскіх вуніятаў. Рашэньне аблвыканкаму, як гаворыцца ў заяве ў суд, абмяжоўвае правы вернікаў грэка-каталіцкай канфэсіі Горадні, сапраўдных спадкаемцаў Кляштара.

Цікава, што з Ленінскага раённага суда Горадні вернікаў спачатку накі-

равалі ў вабласны, а з вабласнага — назад у Ленінскі, ні там ні тут не прыняўшы заяву. Давялося тады даслаць яе поштай у вабласны суд, пасля чаго прыйшоў адказ аб тым, што заява накіравана ў Ленінскі суд.

(пб).

«Адзідас!»

Прэзідэнт Усеамерыканскай асацыяцыі вытворцаў спартыўнага абутку містэр Бранс пабываў у Горадні. Ён правёў папярэднія перамовы на абутковай фабрыцы, сустрэўся з кіраўніцтвам мясцовых уладаў. Ёсьць падставы разьлічваць на арганізацыю ў нас сумеснай вытворчасці.

Дарэчы, да гэтага амерыканскі камэрсант наведваў сталіцу Беларусі, дзе таксама вёў размову аб адкрыцьці вытворчасці вядомага ва ўсім сьвеце абутку фірмы «Adidas».

М. ДУБРАВІН.

21—27 траўня 1993 г.

2

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

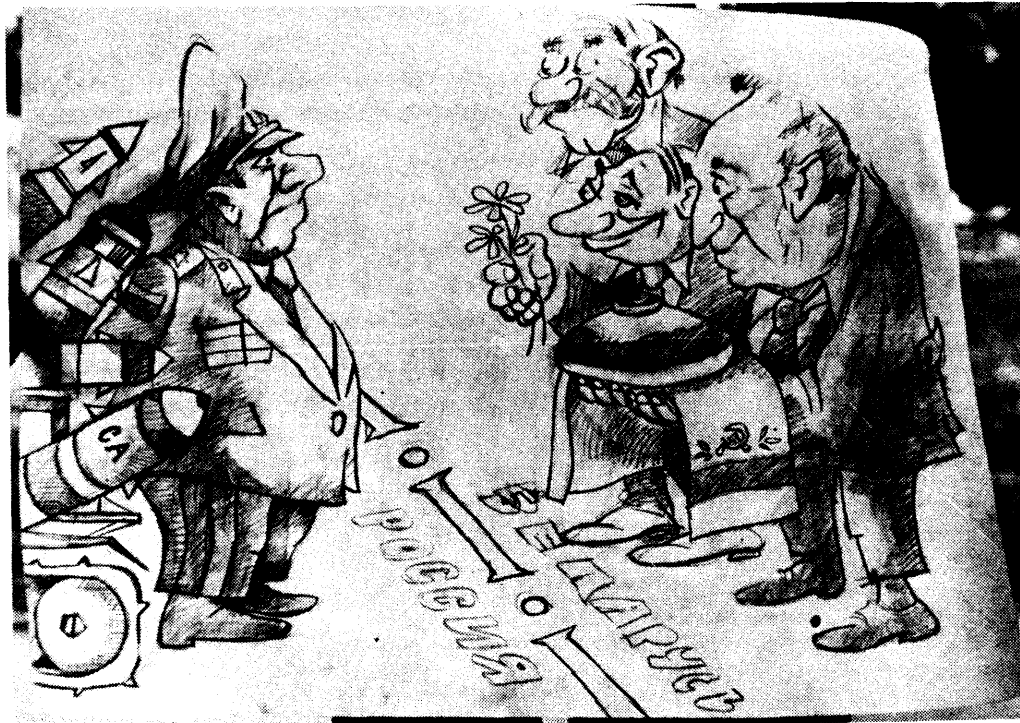
Мітынг у старым парку

Тое, што мітынгі сталі непалупярнымі ў грамадстве, яшчэ раз пераканаліся дэмакраты Горадні. Бо на апошні мітынг, які ладзілі дэмакратычныя суполкі ў старым парку, прыйшло прыкладна 300—400 чалавек.

Перад прысутнымі выступілі прадстаўнікі БСДГ, грамадзка-палітычнага аб'яднання імя Каліноўскага, БНФ і Сялянскай партыі. Прамоўцы гаварылі аб здрадніцкай палітыцы ўраду і яго кіраўніка В. Кебіча, заклікалі супраць уваходу Беларусі ў ваенны блёк з краінамі СНД, на тэрыторыі якіх палаюць войны. Збіраліся подпісы ў падтрымку пазіцыі старшыні Вярхоўнага Савета захавання нейтралітэту Беларусі, развешваліся сатырычныя плакаты з выявамі прэміера.

Мітынг прайшоў без інцыдэнтаў і скончыўся пад натхняльныя мэлодыі гарадзенскага барда В. Шалкевіча.

(га).

Няўдалая спроба бальшавіцкай экспансіі эфіру, альбо Першакрасавіцкія жарты вакол «Беларускай маладзёжнай»

У канцы сакавіка, без 20-ці 11, гэта значыць за 20 хвілін да пачатку эфіра, я быў выкліканы ў кабінэт намесніка старшыні дзяржтэлерадыё Белтэлерадыёкампаніі сп. Сушкевіча. У яго сядзелі 18 рэпрэзэнтантаў палітычных партыяў, аб'яднаных у адзін блёк пракамуністычнае накіраванасці. Тут варта ўгадаць толькі некаторых асобаў: гэта сп. Чыкін — сустаршыня ПКБ, сп. Малафееў — старшыня КПБ, прадстаўнікі славянскага сабору «Белая Русь» — арганізацыі прафашысцкага накірунку, якую не прызнаюць нават у Расеі і іншых арганізацыяў. Узначальваў іх сп. Гайдукевіч — каардынатар руху «Белая Русь».

Відавочна, што нашая радыёстанцыя ніколі ня вызначалася пракамуністычнай накіраванасцю, а таму запрашэнне такой колькасці рэпрэзэнтантаў такіх партыяў менавіта ў нашу рэдакцыю, у адзін дзень і за 20 хвілін да эфіру не магло ня выклікаць абурэння. Мы ўспрынялі гэта як сьвядомую правакацыю: маўляў, адмовім ім у эфіры і гэта будзе адной з нагодаў, каб разгагнаць нас і паказаць нашу «аднабаковасць». Так, сапраўды, у нас вызначаны свой накірунак, бо зараз на Беларусі больш няма другой альтэрнатыўнай каманды, дзе б прадстаўнікі ад дэмакратычных плыняў мелі магчымасць выказацца праз сродкі масавай інфармацыі.

Яшчэ цікавы той факт, што іх прывёў да нас у эфір член аддзелу друку, радыё і тэлебачання Саўміна — арганізацыі, якая пасля першакрасавіцкіх жартаў відавочна аказвала на нас ўцёскі. Мы даўно, як кажучы, мазалілі ім вочы. Адзначу тое, што праграмы такога кшталту рыхтуюцца за тыдзень да эфіру. А тут такая няспадзяванасць... Гэта можна назваць умешваннем у творчыя пляны рэдакцыі, гвалтоўным уцёскам. Пры тым ў свае часы кожнага з гэтых рэпрэзэнтантаў палітычных партыяў мы запрашалі паасобку да дыскусіі ў студыі. Але яны адмаўляліся, бо, відаць, як «воўчая зграя», па аднаму ня ходзяць.

Мы ўсё ж такі вырашылі праводзіць перадачу. Яны перад эфірам хацелі адключыць тэлефоны наўпростай сувязі, якімі мы пастаянна карыстаемся, каб мець магчымасць адказаць на тэлефанаванні слухачоў. На гэта мы не згадзіліся.

Не сакрэт, што радыёстанцыя «Беларуская маладзёжная» разам з часопісам «Бязрозга» — адзіныя сродкі масавай інфармацыі на Беларусі, якія здолелі спалучыць тарашкевіцу з афіцыйнасцю свайго існавання. Але вызначаюцца яны ня толькі гэтым, а ў першую чаргу — прафэсіяналізмам. Ня трэба праводзіць сацыялагічныя даследаванні, каб даведацца аб рэйтыngu «Беларускай маладзёжнай». Лепш за ўсё пра яго засведчыў той вэрхал, які ўзняўся ў краіне пасля першакрасавіцкіх жартаў пра «афіцыйнае наведальніцтва ўраду» і наконт адкапанных археолагаў «сцядоў» нейкай звышчыўлізацыі дзесьці пад Менскам. Але пра гэта ўжо напісалі ўсе газеты, ня буду паўтарацца.

Безумоўна, як арганізацыя творчая, свабодная, таленавітая, «маладзёжная» рэдакцыя даўно нібы тое бяльмо на воку нашых уладаў. Было шмат спробаў яе закрыць альбо расфармаваць. На гэты раз, нягледзячы на абвінавачванні журналістаў у «дэзінфармацыі насельніцтва і красавіка пад час эфіру гумарыстычнай праграмы «Сёмай пятніца», Саўмін рашуча збіраўся давесці справу «да канца». Але адбылася даволі дзіўная рэч: пад час самага запалу справа была неяк ціха «замята». Чаму так адбылося, я напрасіў распавесці аднаго з непасрэдных удзельнікаў падзей, мадэратара (чалавека, які вядзе перадачу ў жывым эфіры) радыёстанцыі «Беларуская маладзёжная» Алеся Дайнэку. Вось што ён мне расказаў.

У іх гэтак па-камуністычнаму было расплывавана, хто што кажа. Самыя «монстры» — Малафееў і Чыкін, павінны былі толькі адзначыць сваю прысутнасць, але ня выступалі. І толькі, так бы мовіць, маёю воляю, яны вымушаны былі загаварыць у эфіры. Спачатку яны хацелі падставіць толькі «аўганскіх» маці, ды саміх аўганцаў. Вось, маўляў, на чым спекулюеце — на крыві нашых дзяцей.

Я сам ня мог камэнтаваць іхнія выказванні, ня мог быць апанентам. Адзіны магчымы варыянт дыскусіі быў — гэта тэлефанаванні слухачоў. І яны падтрымалі нас. Проста нейкая плыня была званкоў. Слухачы назвалі ўсё гэта міні-варыянтам ГКЧП у нашым эфіры. Былі нават нараканні з боку выступанцаў, што праграма не падрыхтаваная, а тэлефанаванні — тэндэнцыйна падабраныя. Але ж яны самі прысутнічалі ў студыі, і бачылі, што гэта — нонсэнс. Ну а сказаць, што тэлефанаванні слухачоў былі тэндэнцыйнымі, можна ў тым выпадку, калі ўлічыць, што мы маем сваю аўдыторыю, і, натуральна, такое гнюснасці й у такое колькасці, якая вылівалася з эфіру, нам дараваць не маглі. Гэта сведчыць пра тое, што партыі, якія прагнулі з эфіру зрабіць трыумф, на самой справе селі ў калюжыну. Гэта было відавочна.

Пасля падзеі разгортваліся наступныя чынам. У той дзень я быў вымушаны зняць з эфіру заплываваны выступ дэпутата гарсавету Ігара Чарняўскага, з якім за цэлы тыдзень была папярэдняя дамова. Натуральна, што годнасць дэпутата была закранутая, і ён з'яўнуўся ў міністэрства

інфармацыі з запытам, чаму без папярэдняга ўзгаднення былі перакрэсленыя пляны нашае рэдакцыі, і што на нашу радыёстанцыю мае месца ўцёскі Саўміну. Пасля гэтага мяне выклікалі да сп. Сушкевіча, дзе прысутнічаў і дырэктар праграмаў сп. Уласенка, які непасрэдна тут у нас у структуры аддаваў загады, каб гэтыя людзі трапілі ў эфір. Мяне азнаёмілі з запытам і прапанавалі сказаць, што гэта — хлусня, і што дэпутат займаецца «очернительством». Сразумела, я на гэта не пайшоў. Я пацвердзіў, што сапраўды ня мог паставіць у той дзень ягоны выступ у эфіры, і што ўсё тое, што сп. Чарняўскі напісаў у запісе — праўда.

Пасля першакрасавіцкіх жартаў мы не маглі не скарыстаць такую сітуацыю на сваю карысць. Запыт дайшоў да сп. Трусава. Я быў вымушаны напісаць тлумачальную, дзе ў разгорнутым выглядзе растлумачыў гэтую сітуацыю. Сапраўды, ня мог той самы прадстаўнік Саўміну сп. Балажынскі — былы супрацоўнік радыё, ня ведаць пра тое, што праграмы такога кшталту рыхтуюцца за тыдзень, а паставіць нас перад фактам за 20 хвілін да эфіру — сьвядомая правакацыя, спроба збыць нас з панталыку. Але, як вы ведаеце, журналісты «Беларускай маладзёжнай» ніколі ад паперкі не працавалі. Мы хутка з'арыентаваліся і адпаведным чынам пабудавалі эфір, таму слухачы хутка разабраліся хто ёсць хто.

Калі яны прыйшлі ў студыю, у эфіры гучала песня: «А ў запарку ўсё проста й ясна. Сьмешна з адным,

Адзіным фронтам

Нядаўна ў Гомлі створаны новы народны рух, які мае назву «Грамадзянскае дзеянне». У яго ўвайшлі Аб'яднаная дэмакратычная партыя Беларусі, Беларуская сялянская партыя, Рух дэмакратычных рэформаў, БНФ, БСДГ, Партыя народнай згоды, Беларускі сацыяльна-экалагічны саюз «Чарнобыль», яшчэ 15 грамадзкіх арганізацый.

Мэтай новага аб'яднання з'яўляецца супрацьстаянне пракамуністычным арганізацыям Гомельшчыны пад час наступных выбараў.

Добрыя камэрсанты

Дзякуючы камэрсантам з Чарнігаўскай і Кіеўскай вобласцей Украіны на торжышчах Гомлі з'явілася шмат тытунёвых, макаронных і кандытарскіх вырабаў, а таксама суседзі-гандляры прадаюць вопратку, абутак, лекавыя прэпараты й гарэлку па коштах, значна ніжэйшых, чым у дзяржгандлі. Гарэлка каштуе 350—400 рублёў, трохлітровы слоік алею — 750—800 рублёў. Цыгарэты на 10—20 рублёў танней тых, якія ў красавіку — траўні прапанаваў гамельчанам па талёнах АБЛГАНДАЛЬ.

Па матэрыялах газэты «Палескі край» падрыхтаваў Г. АСТРОУСКІ.

з другім — апасна...», потым кампазіцыя АС/ДС «Бэк ін Блэк» — «Вяртаньне ў чорным», але гэтыя людзі не разабраліся. І ўвогуле, тое, як яны сябе паводзілі ў эфіры, тое, што яны казалі — гэта настолькі сьмешна выглядала! Звычайны абсурд, камуністычны лёзунгі, не падмацаваны нічым. Я колькі разоў ні спрабаваў дабіцца тлумачэння іхніх праграмаў — эканамічных і палітычных — гэтага не атрымалася. Дагаворваліся проста да абсурду. Калі я задаў сп. Малафееву пытаньне: ну вось, вы выступаеце зараз, нейкія лёзунгі прамаўляеце, а што замінала вам, калі вы былі пры ўладзе, увасобіць гэта ў жыццё? Ён сказаў, што на той час ужо быў адменены 6-ты артыкул пра кіруючую ролю партыі. Тады я спытаў: так што ж, маўляў, вы выступаеце за яго аднаўленьне? Атрымалася замінаць у студыі, пачалі адказваць: не...

Карацей, палітычная недалянабачнасць гэтых людзей была відавочная. Зрэшты, і гэты эфір таксама паказаў гэтыя людзі аджылі сваё, але з іншага боку сітуацыя значна скаладаней. Уласна мяне здзіўляе ўзнаўленьне гэтых партыяў. Для сябе я маюю гэта наступным чынам: выставілі камуністычнага монстра, а на самой справе гэта людзі, увогуле не абазнаныя ў палітыцы. Іх выставілі як пудзіла — вось, маўляў, кусайце, грамадзяне, ня дайце ім прайсці. А сапраўдная пачвара, сапраўдная камуністычная намэнклятура даўно ўладкавалася ў камэрсанцкіх структурах. Вобразна кажучы, пачвара бяжыць па сутарэньнях і выскачыць у нас за сьпінамі, калі ніхто ня будзе чакаць, бо ўся ўвага будзе зьвернута на монстра, які на самой справе выступае ў ролі блазна, які ня мае рэальнае сілы. А калі адбудзецца сапраўднае зрошчванне намэнклятурных грошай, зрошчванне камэрсанцкіх структураў з урадавымі ворганами, я баюся, у нас можа быць другое Чылі — стабільная краіна, са стабільнаю эканомікай, але — дыктатура.

Цікавую гісторыю распавёў Алеся Дайнэка. Вось толькі выснова ягоная — сумная. У рэшце рэшт няхай сабе тая пачвара бяжыць па сутарэньнях, няхай там жыве. Абы на сонца ня выпаўзала.

я. ДУБРОУСКІ.
Менск.

21—27 траўня 1993 г.

3

АРХІВ

З першага нумару нашае газэты мы пазначылі ў загаловку — «Пагоня. Заснаваная ў 1920 годзе». Але газэты з такой назвай выходзілі і ў іншыя часы. Розныя былі ў іх арыентацыі, розныя мэты, урэшце, — розныя рабілі іх людзі. Цяпер, бадай, мала што й засталося ад тых арыентацыяў і мэтай, даўно няма тых людзей. Адно «Пагоня» — старадаўні беларускі гэрб — дайшоў да нашага часу бяз зьменаў.

Сёньня мы пазнаёмім нашых чытачоў з «Пагоняй», што была заснаваная ў 1920 годзе. У часе, калі незалежная Рэспубліка Бе-

ларусь, шукаючы сваіх саюзнікаў, узіраецца ў краіны свайго атачэння, калі адныя ня могуць жыць без Расеі, а другія бяз Польшчы, вопыт той, колішняя «Пагоня» можа аказацца надзвычай карысным. Ня толькі з Расеяй і Польшчай жыла Беларусь — разам баранілася ад чужога навалы. Больш даўні, доўгі й багаты ў нас досвед сужыцця з Летувай. 70 гадоў адчування двух народаў, урэшце, ня так ужо й шмат у параўнаньні з 7 стагоддзямі супольнага існаваньня бяз межаў і візаў.

Безумоўна, ідэалёгіі «Пагоні» 1920 году й

нашай газэты розныя. Гэта тлумачыцца й месцам выданьня, й статусам (мы — зусім незалежны тыднёвік, а тая газэта па сутнасьці — афіцыйнае выданьне ўраду) і тым псіхалагічным бар'ерам, які ўзьвялі ў XX ст. паміж нашымі народамі чужыя ўлады. Вось жа гэты чужацкі бар'ер мы мусім ламаць сваімі рукамі. Сучасная Беларусь і Летува, кожная цвёрда стоячы на пазіцыях свае незалежнасьці, мусяць быць адкрытымі адна да аднае. Для нас гэта азначае перадусім адкрытую Вільню — калыску беларушчыны, адкрытую Віленшчыну, дзе

дагэтуль гавораць па-нашаму й сьпяваюць нашыя песьні, адкрытыя музэі й архівы. Дарэчы, у рукапісным адзеле бібліятэкі Акадэміі Навук у Вільні нам і ўдалося адшукаць «Пагоню», заснаваную ў 1920 годзе.

Тая «Пагоня» выдалася ў Коўне. Першы нумар выйшаў у ліпені, апошні — у студзені; усяго было 18 нумароў. Выданьне й рэдагаваньне ажыццяўляў Стол Друку Міністэрства Беларускіх спраў Летувы. Што гэта быў за час?

Летувіская Рэспубліка існавала другі год. Рада і Урад Беларускай Народнай Рэспублікі,

ратуючыся ад большавікоў, туляліся ў эміграцыі. Большавікі ўжо «нацацкаліся» з Савецкай Беларускай Літоўска-Беларускай Савецкай Рэспублікай і цяпер ваявалі з Польшчай. Паводле мірнай дамовы Савецкай Расеі з Летувай, да апошняй адыйшлі вялікія абшары Віленшчыны ды Гарадзеншчыны. Летувіская адміністрацыя паспрабавала была пераехаць у Вільню (дарэчы, 10-ы нумар «Пагоні» за 8.10.1920 выйшаў у Вільні), але гэнэрал Жалігоўскі ўзяў пачаткі стварыў т. зв. Сярэдняю Літву, якая ў выніку плебісцыту далучылася да Поль-

шчы. Вось усе гэтыя падзеі якраз і адлюстраваліся ў «Пагоні».

У публікацыях, якія мы перадрукоўваем сёньня з газэты аднафаміліцы, згадваюцца Міністэрства Беларускіх спраў пры ўрадзе Летувы, беларускія вайсковыя адзінкі. Былі й такія ў летувіскім войску. Але гэта асобная вялікая гаворка. Мы ж у гэтай публікацыі ня маем на мэце даваць падрабязны гістарычны камэнтар, а хочам толькі перадаць атмасфэру тае пары й, можа быць, даць штуршок да развагаў і параўнаньняў таго й — нашага неспакойнага часу.

Беларуская газэта летувіскай Тарыбы

АД РЕДАКЦЫІ

Выпускаючы № 1 «Пагоні», Рэдакцыя манііцца запоўніць тую прастору, якая праз увесь час будаўніцтва Літоўскага Гаспадарства, вельмі адчувалася ўсімі беларусамі... Не разумеючы літоўскай мовы, беларусы змушаны былі чытаць газэты ў больш зразумелай ім польскай мове й зусім не запазналіся з іх ні аб дзяржаўным будаўніцтве, ні аб аспэрацыях літоўскага народу, а, таксама, ня маючы сваёй газэты, не запазналі літоўскага народу ў яго нацыянальных асобнасьцях і патрэбах; самі ж раскінуліся ва ўсе бакі, ня ведаючы каго трымацца і чаго прытрымоўвацца. Вось дзеля таго, ўсе беларускія грамадзяне Літвы няхай згуртуюцца каля гэтай беларускае газэты «Пагоня», якая павядзе да незалежнасьці нашай супольнай з літоўскім народам Бацькаўшчыны.

(«Пагоня», № 1, 29.07.1920).

Інтэрв'ю з Дамінікам Сямашкам, Міністрам Беларускіх спраў

... Ідэя беларускай дзяржаўнасьці безумоўна жыве сярод беларускага народу, каторы сам дамагаецца незалежнага існаваньня, і падзел займаемай ім тэрыторыі паміж Расеяй і Польшчай будзе заўсёгдашнім яблык-кам раздору паміж імі.

Я зьвяртаў на гэта ўвагу ў часе майго прабываньня ў Маскве, дзе быў як дэлегат літоўскай мірнай дэлегацыі. Пры ўсім тым, будуючы незалежнае гаспадарства, беларусы жадаюць фэдэрацыі з Літвой, бо й Міншчына, й Магілёўшчына эканамічна цягнуць да Літвы. Падобна таму, як рэкі, дарогі й чыгункі маюць накірунак да Балтыкі, так думкі й вочы беларусаў зварочваюцца на захад да Літвы.

Мы жадаем нашым братам поўнага пасьпеху ў іх дамаганьнях, аднак жа самі, лічучы сябе грамадзянамі Літвы, наўперад усёго прымаем самае дзейнае ўчасьце ў яе адбудаваньні — большага на сябе ўзяць ня можам.

Другія напрамкі беларускай палітычнай думкі не зьвяртаюць на сябе асаблівай увагі...

(«Пагоня», № 11, 14.10.1920).

Дэкларацыя старшыні Рады Міністраў д-ра Грынюся, прачытанай на паседжаньні Устаноўчага Сойму

... З беларусамі, з якімі народ літоўскі злучаюць успаміны супольнай прошласці й супольнай нядолі, Урад будзе старацца ўсталяваць адносіны прыяцельскія й суседзкія...

... Цэнючы карысьць добрых адно-

сінаў з суседзямі, Урад будзе старацца кіраваць засадамі аб'ектыўнага права й шукаць шляху паразуменьня. Але адначасна Урад пільна будзе сьцерагаць — дзе канчаюцца кампрамісы й пачынаецца непрыкаснае права нашага народу...

(«Пагоня», № 3, 12.08.1920).

Вільня 10.08 (ЭЛЬТА)

16 і 17 жніўня Віленскую павятовую і мястовую камэндатуры і Старшага прадстаўніка Ашмянскага павяту наведла дэлегацыя ад 25 000 чалавек, жыхароў Ашмянскага павята, абвясціўшы ад імя гэтых жыхароў гарачую падзяку й прызнацельнасьць Ураду Літвы за тое, што ён пры перагаворах з рускімі пастараўся далучыць Ашмянскі павет да Літвы. Так як прысланыя з Расеі (рэўкомы) дэлегацыі мітынгі і ўсяляка змушаюць людзей падпісвацца, каб Ашмянскі павет прылучыць да Расеі, дэлегацыя выражае гарачы пратэст такога прымусу і сфальшаваньня жаданьня і волі народу. З 25 000 чалавек не знойдзецца і 20, якія б хацелі прыналежаць да Расеі. Яны так далей кажуць: «Мы зьяднаны з Літвой гістарычнай, эканамічнай і духоўнай зьвяззю. Замкавая гара, Катэдра і Віленскія Школы дужа многа гавораць нашаму розуму і сэрцу. Вы б аканчацельна нас пагубілі, каб адстранілі нас ад Вільні. У Ашмянскім павеце рускіх знойдзецца ня больш 1—3 працэнтаў. Мы — літоўцы, хоць некаторыя з нас ужо і не гавораць па-літоўску. Робце нам літоўскія школы і ўзноў мы вернімся да нашае роднае працяжыцкае мовы...

(«Пагоня», № 5, 26.08.1920).

Беларускае Міністэрства а Беларуска Рота

Новы Міністар Беларускіх спраў, прыступіўшы да спаўненьня сваіх абавязкаў, у першы чарод зьвярнуўся да Камандзэра Беларускай Роты з гэтакім лістам: «... Пасылаючы вам

і ўсёй Беларускай Роце мой гарачы прывет, лічу, што ў маёй з вамі працы мы духоўна аб'яднаемся — Вы на фронце, баронячы сваёй крывёю межы, а я тутак, баронячы як нашай дарагой Бацькаўшчыны, так і нашых сьпецыяльных беларускіх справаў... Міністар Д. Сямашка».

У адказ на гэты ліст пасьледавала такое данясеньне: «Паважаны Пане Міністру. Выбачайце, што вайсковы адказвае Вам на Ваша вітаньне вельмі на гэткай паперцы і пішучы алоўкам, бо праз гадзінку мы ўсе ідзем наперад. Ворат ад нас ужо ў 10 вярстох і яшчэ няведама, якое будзе з ім у нас спатканьне. Дужа, дужа падняло дух нашых жаўнераў Ваша прывітаньне і мы цвёрда верым у тое, што даб'ёмся свайго. З гарачым прыветам Вам і ўсім супрацоўнікам ад беларусаў вайсковых. А. Ружанцоў, майор».

(«Пагоня», № 2, 5.08.1920).

Беларускае войска

Вызвалючы беларускую тэрыторыю ад варожай акупацыі, беларускае войска ўсцвяж пасуваецца наперад. Неапісемы энтузіязм ахоплівае мясцовае насельніцтва пры відзе сваіх родных збаўцаў. Шэраг мясцовасьцяў, як Гімзы, Бяляны, Крывасельцы, Юраны, Плесы, Ваганішкі і многа другіх ужо вызвалены. Беларускае войска займае фронт 42 вярсты уздоўжкі, баронючы як маскоўскі, так і латышскі фронт. Жыхары вызваленых мясцовасьцяў просіць пераслаць падзяку Міністру Беларускіх спраў за дбаньне аб іх лёсе... і просіць беларускай літаратуры...

(«Пагоня», № 3, 12.08.1920).

Весткі

з Горадна

Большавікі спачатку, на працягу 3 дзён, рабавалі места, забіралі ўсе незрабаванае паяжкі: убранныя, кравы, збожжа, быдла, коні і рожныя

дамовыя рэчы. Усе склепы запячатвалі, а потым пачалі ўсё вывозіць з места. Таксама рабавалі вельмі многа старых кнігаў, карцінаў, бронзы й іншых маючых вялікую вартасьць помнікаў старажытнасьці. У апошнія дні большавікі нацыяналізавалі аптэкі. Так жа хацелі вывезьці з Горадна ўсе электрычныя прыборы і вялікі камутатар з тэлеграфу, але 18 жніўня дэпутаты хадзіла да камісараў праціць, каб камутатара ня бралі.

Зараз жа большавікі пачалі арганізоўваць свае рэўкомы і пачалі арыштоўваць жыхароў, у тым ліку беларусаў: Пчыцкага з сынам, Лукашэвіча, Штрандмана, вучыцеля гімназіі Ларыёнава, грамадзян Каспаровіча, Тарасюка ды іншых, каторыя і да апошняга часу сядзяць у турме. Пачаўся голад, фунт чорнага хлеба каштуе 300 руб. і то яго не лёгка дастаць. Тэарызаваныя арыштамі, рабункамі і голадам жыхары, нават тыя, каторыя дагэтуль спачувалі большавізму, пачалі шчыра чакаць літвіноў, каторыя прынясуць ім хлеб і спакой. Цікава аднаваць, што нават працаўнікі горадзенскія ў большасці не прыхіляюцца да большавікоў. Да прыкладу, працаўнікі вядомай фабрыкі Шарашэўскага, калі па загаду большавікоў выбіралі сваё ўпраўленьне, то пакінулі на сваіх пасадах дырэктароў ды іншых кіраўнікоў... Дзейнасьць Горадзенскага Беларускага Камітэту пры большавіках запынілася, таму што старшыня Камітэту Баран, разам з Дзекуць-Малеям прыхінуліся да большавікоў (Баран — камісарам справядлівасці, а Дзекуць-Малей — камісарам сацыяльнага забесьпячэння)...

Старшыня большавіцкага рэўкома ў Горадні Славінскі (паляк з Менску) казаў: «Мы аддаем Горадню літоўцам, штыкамі навязваць ім сваю праграму ня будзем — гэта справа літоўскага пралетарыяту, якому мы будзем памагаць іншымі сродкамі»...

(«Пагоня», № 6, 2.09.1920).

Кніжкі для дзяцей Беласточчыны

Больш за месяц таму «Пагоня» паведамляла аб зборы кніжак для беларускіх дзяцей на Беласточчыне. У рэдакцыю пачалі адразу тэлефанаваць і прыходзіць людзі рознага ўзросту. Большасцю знаёмыя жыхары нашага горада, а падчас і тыя хто ніколі не прыходзіў на «Паходню», ня ўдзельнічаў у мітынгх і дэманстрацыях, не раскльываў улеткаў. Проста людзі, беларусы.

Пустыя паліцы нашай кніжнай шафы хутка запоўніліся самымі рознымі выданьнямі беларускіх і замежных аўтараў. Адзін горадзенскі камэрсант скупіў нават ва ўсім горадзе апошнія выданьне «Кароткі нарыс гісторыі Беларусі» У. М. Ігнатюскага. Старэнькая настаўніца, цяпер пэнсіянэра, якая ўсё жыццё выкладала беларускую мову, расчулена пытала: няўжо сапраўды

нам нехта дапамагае ў гэтай справе? Яна не пашкадавала з асабістай бібліятэкі самыя лепшыя кніжкі беларускіх клясікаў: Купалы, Коласа, Багдановіча, Караткевіча, Быкава, Багушэвіча і іншых. Напэўна, сама зьбірала іх ўсё жыццё...

Былі нават моманты, калі за ўдзячнасьць людзей не знаходзілася і слоў падзякі. Так адзін мужчына, інжынер, прыехаў у Горадню з Менску ў камандзіроўку на мясцовы завод і прывёз з сабою цэлую кайстру дзіцячых кніжак. І пры гэтым сьціпла дадаў: «Калі будзе наступная камандзіроўка, падвязу яшчэ».

Адна маладая маці, дарэчы руская, дачка вайскоўца, прынесла кніжкі і на ламамай беларускай мове распавядала, што яе дачка кожны дзень вяртаецца

з садка з новымі беларускімі словамі. І адразу пачынае вучыць маму, дзядулю і бабулю. Гэтай маладой вельмі хацелася б, каб і на Беласточчыне дзеткі мелі магчымасьць чытаць кніжкі на прыгожай без параўнаньня і больш таго роднай мове.

Атрымалі мы пасылку з Віцебшчыны з прыгожага гарадка Дуброўна ад Васіля Макаравіча Забайловіча. Відца, трапляе наша газэта нейкім чынам і туды. Вельмі ўдзячны Вам, Васіль Макаравіч, і ўсім тым людзям, якія з такой павагай аднесліся да гэтай дабрародлівай справы. Безумоўна, дзеткі на Беласточчыне будзь таксама ўдзячны вам.

Нагадаю толькі, што кніжкі яшчэ можна прыносіць у рэдакцыю.

Ф. МАЛЕЦКАЯ.

ВОДГУКІ

Куды падзецца беларусу?

Дагэтуль вагаўся: ці трэба выказацца так рашуча? Не аднойчы перапытаў сябе — ці не памыляюся ў сваіх падсумаваннях, ці не бярэ верх глыбокая адданасць беларускасці без уліку глыбіннага аналізу падзей у заходняй Беларусі? Вядома ж, голая эмоцыя, як і рознаполюсныя скрайнасці, не падможа справе. Ісціна — яна пасярэдзіне...

Аднак перамовы з аднадумцамі й знаёмымі усё больш пацвярджалі падстаўнасць турбот. Газэтныя публікацыі апошніх гадоў гэтаксама адкідаюць прэч апошнія вагання. Так, спадары, панове і таварышы, нешта на тое дзеяцца цяпер на заходніх беларускіх абшарах.

ПАТРЫЯТЫЧНЫ друк даўно звярнуў на гэта ўвагу, падкрэсліў, што палітычныя гульні палякаў і расейцаў на Гарадзеншчыне пераходзяць межы, за якімі беларус зноў становіцца ці «быдлам», ці жыхаром «Северо-Западного края». Мясцовыя пятыя калоны навіперадкі кінуліся ў барацьбу за далучэнне тутэйшых земляў адпаведна да Польшчы ды й Расеі. Меркаванні саміх жа беларусаў, як і раней (а гісторыя пра гэта сьведчыць), ніхто ў разлік не бярэ. Бяз нас дзялілі Беларусь у 1921 годзе, безліч разоў гандлявалі яе тэрыторыяй ва ўдоду палітычным дабротам суседзяў, аддаючы то Беластоцкую Польшчы, то Віленшчыну — Летуве, то Смаленшчыну — Расеі. Палітыка дзялкоў нахшталь Сталіна — Молатава ляснула, і Беларусь засталася ні з чым.

На жаль, сённяшні беларус мала знаёмы з гісторыяй Бацькаўшчыны. Яго талерантнасць, а гэта любімае слова сп. Шушкевіча, для мяне роўназначнае здрадніцтву нацыянальных інтарэсаў. Менавіта так успрымаю артыкул у «Пагоні», ліст з Беластоцкіх: «Вось табе й «воля», Беларусь...» Аўтар не падпісаў свайго імя, бо ведае, што яго пасля будучы цаваць. На гэта ва ўсе часы былі мастакі шчыраваць за юдавы срэбранікі...

Артыкул выклікае пачуцці болю й гняўлівасці. Можна было б зараз перайсці да плакання, звяртацца да патрыятычных струнак чалавека, заклікаць да кансалідацыі, кніць з нашага, беларускага, безрыбетнага характару й г. д. Усё гэта ўжо было. Наплекаліся.

Хопіць!

Беларус працуе, стварае матэрыяльныя каштоўнасці, але абыхавы да будучыні сваёй і сваіх дзяцей. А за яго сьпіной па-ранейшаму ідзе вялікая дзяльба. Дзяржавы-суседкі змагаюцца за тое, каму хутчэй удалася перацягнуць нас на свой бок. Пакуль што выяўна бачыцца ідэялагічнае сутыкненне, і найперш касцёла й царквы. Затым школы — польскай і рускай. Беларускую не беру да ўвагі, бо яе будучыня пад вялікім пытаньнікам. Цяперашні Вярхоўны Савет, без сумніву, праштампавана падсунутую ворагамі беларушчыны паперку й увядзе двухмоўе — зьнішчыць адно з галоўных заваў Адраджэння — беларускую мову.

ПЕРАГАРНИЦЕ гарадзенскія газэты апошняга часу. Шмат у іх знойдзецца для ўдмлівага чытача. Першага мая на мітынг адзін з папраасейску настроеных выступанцаў запэўніваў прысутных, што Беларусь — гэта Расея, бо тут жывуць «русскоговорящие», што былы СССР — добраахвотнае аб'яднаньне...

Ягоня аднадумцы з КПБ-ПКБ у штотыднёвіку «Высота», выказваючыся ў сваіх матэрыялах пад рубрыкай «Партыйный перефесток», адмаўляюцца ад незалежнасці Беларусі, заклікаюць зноў ствараць грамадства бяз класаў, «эксплуатацыі», нібыта для нас было поўным шчасцем атрымліваць трыццаць працэнтаў ад заробку, астатняе ж забірала дзяржава й пастыя рабіла нам ласку, маўляў, вось ён, сацыялістычны рай, з грамадзкіх фондаў падтрымлівае й бясплатнае лячэнне-вучэнне, і адпачынак. І ніхто чамусьці не здагадваўся, што гэтая «дабрачыннасць» даўно аплочана з яго ж кішэні...

Функцыянеры з Саюза палякаў на Беларусі, відаць, папракнуць за выхапленню з кантэкста фразу. Але слова — не верабей. «Звязда» зьмясціла выказванне нейкай Яніны Янчукайтэне з Мастоў: «Мы не нацыянальная меншасць, мы ніколі не былі тут меншасцю. Мы грамадзяне Рэчы Паспалітай на сваёй роднай зямлі». Вось так. Але нагадаю шануюнай пані вынік перапісу насельніцтва 1989 года. На Гарадзеншчыне на той час было ўсяго жыхарства 1.170.342 чалавекі. З іх беларусаў — 702.208, палякаў — 300.836, расейцаў — 124.250, украінцаў — 23.401, летувісаў — 3.087. Да гонару кіраўніцтва ІІ зьезда палякаў на Беларусі, дзе Я. Янчукайтэне рабіла свае «адкрыцці», знайшліся разумныя палітыкі, якія падкрэсьлілі, што гэта яе асабістая думка, а не ўсіх сябраў СПБ. Але ж думкі не зьяўляюцца на голым месцы...

Тая ж польская грамадзкасць б'е цяпер трывогу, маўляў, у савецкія часы безпадстаўна палякі з-за нацыянальнасці запалохваліся, іх прымушалі мяняць ці хаваць сваю нацыянальную прыналежнасць, запісвацца беларусамі. Трэба аднавіць справядлівасць...

А мне ўздаваюцца словы паэта Сяргея Новіка-Пяюна пра ягонае жыццё ў Заходняй Беларусі падчас яе часовага знаходжання ў складзе даваеннай Польшчы: «Стараста, які выдаваў пашпарт, прымушаў мяне запісацца палякам, казаў, што паеду тады вучыцца ў Кракаў, у акадэмію» (гл. «Звязду» ад 27 сакавіка г. г.). Ды ці доўкі паважаны Сяргей Міхайлавіч успамінае, як тагачасныя польскія ўлады выкаранялі беларускае!..

Колькі сёння такіх «палякаў» на Гарадзеншчыне? Хадзіць у касцёл яшчэ ня значыць быць палякам, бо каталіцкае веравызнанне распаўсюджана па ўсім сьвеце. Бразільцы, італьянцы, мексіканцы й шмат хто іншы — каталікі, аднак пры гэтым ня пішуцца палякамі. А вось у нас на Беларусі нехта пастаянна даводзіць «каталік — значыць паляк», нібыта каталіком ня можа быць беларус ці рускі. Магчыма, некаму не падабаецца такая нацыя, як беларусы, дык гэта яго асабістыя справы. Мне ж бачыцца й тут мэтанакіраваная палітыка з далёкім прыцэлам.

ПАЛІТЫКА — не дарога з аднапакіраваным рухам. І калі сёння той-сёй са старонак польскамоўнага друку ці па радыё пачынае пералічваць жахі, якія прынесла гэтая нацыя на Беларусі камуністычнае кіраванне, чалавеку, які паглыблена ведае гістарычныя стасункі на тутэйшых землях, карціць запытацца: няўжо панаванне ў Заходняй Беларусі польскай адміністрацыі было для маіх бацькоў доўгачаканым раем? Пачытайце аповесць Аляксея Карпюка «Данута», іншыя яго творы, аўтабіяграфічнага накірунку, успаміны актыўных удзельнікаў вызваленчага руху, пераканаецеся, як пасмехаліся з «хаму», білі па руках, калі ў шкаляра знаходзілі кніжку на беларускай мове. Палянізацыя вялася шырокім фронтам, і гэтага факта адмаўляць ня можа ніхто.

За некалькі гадоў да вядомых падзей верасня 1939 года беластоцкі ваявода Латаўскі яскрава выклаў палітыку правых колаў Рэчы Паспалітай: «Гаворачы сьцісла, нашы адносіны да беларусаў могуць быць выказаны так, што мы жадаем аднаго,

настойліва патрабуем, каб гэтая нацыянальная меншасць думала па-польску, нічога яму ўзварот не даваць і нічога не рабіць у іншым накірунку. Пажадана, каб гэты працэс паскорыць, інакш можна чакаць розных непаразуменьняў. Мы павінны адолець старажытную беларускую культуру». Міністар асветы Скульскі мовіў яшчэ карацей: «Запэўніваю вас, што праз 10 гадоў у Польшчы нават са сьвечкай не знойдзеце ніводнага беларуса». Польскі публіцыст тагачасных дзён Уладзіслаў Студніцкі таксама абвешчаў: «Ні аб якім беларускім народзе ня можа быць і гутаркі, бо беларусы ня маюць уласных традыцый. Аб беларускай культуры нельга гаварыць з прычыны таго, што ў беларусаў няма культурнага адзінства».

Цяпер на Гарадзеншчыне шырока разгортваецца польскае школьнае будаўніцтва. Законы, прынятыя беларускім парламентам, садзейнічаюць гэтаму. І кепскага тут анічога няма. Але мне ўспамінаецца тэкст Ржыскай дамоўленасці 1921 года паміж Расеяй і Польшчай. Там было запісана: не прычыняць перашкод нацыянальнаму жыццю беларускага народа, як і іншым нацыянальным меншасцям у складзе Польшчы.

З беларускімі школамі атрымалася наступнае. 31 сакавіка 1924 года ўрад Пінсудскага прыняў закон аб школьнай справе. Дазвалася адчыняць беларускія школы толькі там, дзе было больш, як 25% беларусаў. Пасля закон «удасканалілі»: беларускія школы адчыняць там, дзе бацькі 40 дзяцей пададуць заявы з просьбай вучыць сыноў і дачок па-беларуску. Беларускія паслы ў сейме звярталіся па дапамогу да прэм'ер-міністра Грабскага, але дарэмна. Наадварот, зніклі самыя старыя школы ў вёсках Яглічы й Кавалі Сьвянцянскага павету. Беларускіх настаўнікаў налічвалася ў Заходняй Беларусі 150 чалавек, але працу мелі толькі 30. Да 1937 года беларускія школы, не кажучы пра гімназіі, былі зліквідаваны.

Нядаўна ў польскамоўнай газэце «Глос з-над Немна» кіраўніцтва СПБ давала справаздачу аб праробленай рабоце, у прыватнасці, адкрыццё школ. Падумалася: талерантны беларус дбае сёння пра навучанне польскіх дзетак па-польску, дык чаму ў свой час дэмакратычны паляк перашкаджаў набыць адукацыю па-беларуску таму ж беларусу, прымушаў запісацца палякам? Міністар асветы Скульскі ведаў, што гаварыў. А на практыцы мой бацька-нябожчык так і застаўся з чатырма класамі польскай школы. Гэтыя параўнанні прымушаюць задумацца. Тым больш, што на Беластоцшчыне, калі верыць узгаданаму напачатку артыкулу, публікацыям у розных выданнях цяпер беларуская мова вывучаецца як прадмет толькі ў так званых беларускіх гімназіях двойчы на тыдзень.

У савецкі час становішча ў нас катастрафічна пагоршылася. Перад вайной настаўнікі-ўсходнікі старанна выконвалі сацыяльны заказ тых, хто іх сюды прыслаў — ухваляць сталінскі лад і, вядома, вялікую рускую мову. Кіраўнікі ўсіх рангаў таксама былі з Усходняй Беларусі, работнікі мілі-

цыі, НКУС, нават наглядальнікі ў турмах — з Расеі. Навошта ім была беларуская мова, яны ж прынеслі сюды «святлыя ідэалы камунізму», каб запанаваў інтэрнацыяналізм і палітыка зьліцця нацый. У выніку й беларусы, й палякі, й яўрэі страцілі свае школы, якія напачатку для прыліку былі дазволены.

У адной з газет была зьмешчана інфармацыя аб нацыянальным паходжанні кіраўнікоў у рэспубліцы. Беларусы, калі не памыляюся, апынуліся на пятым месцы. Вось і прыходзіць на розум, што няздольныя мы да сур'ёзнай справы. Бульбу вырошчваць, мяса арымліваць, каля станка стаяць — тут калі ласка, яшчэ й пахваляць за руплівасць, стараннасць, па плячы паляпаюць: так трымаць! У іншых справах — асадзі назад!..

ЧАС падвесьці вынікі размовы. Па-ранейшаму на Беларусі, і Гарадзеншчыне не выключэнне, раззгрываецца польская й расейская карты. Беларуская мова тымі ж начальнікамі ўпарта ігнаруецца, Закон аб мовах успрымаецца як часовая зьява, рускамоўныя выданні адкрыта распачалі паход супраць незалежнасці дзяржавы і дзяржаўнай мовы. Замест былых райкамаў КПБ цяпер амаль у кожным раёне вобласці створаны рэгіянальныя арганізацыі Саюза палякаў на Беларусі. Павялічваецца колькасць таварыстваў адкрыта прарускай накіраванасці. Вядзецца сепаратысцкая гульня на Палессі, дзе некаму вельмі хочацца незалежнасці ці далучэння да суседзяў. Адноўлена КПБ, якая не стаіць на абароне нацыянальных інтарэсаў беларуса, імкнецца зноў вывесці нас на шлях інтэрнацыяналізацыі, а гэта значыць, да аднаўлення імперскага Саюза, палітыкі старэйшага й малодшых братоў...

Куды ж падзецца беларусу? Моўчкі чакаць на лепшае? Саступіць шалёнаму націску магутных суседзяў і прыняць іх веру? Бараніць сваю годнасць і гонар? Мне даспадобы апошняе. Ёсць дакладна вызначаныя арганізацыі, дзе няма месца беларусу. Ня ведаю, як на абшарах астатніх вобласцей Беларусі, аднак перакананы, што ў нас у вобласці павінна быць згуртаванне — Беларускі Нацыянальны Рух Гарадзеншчыны — БНРГ. Свае правы на наш край прад'яўляюць усе суседзі, прычым адкрыта, у друку, на радыё й тэлебачанні. Мо надыйшоў час рашуча даць адпор, прама называць правакацыі правакацыямі, назваць імёны занадта спрытных дзялкоў, якія не звважаюць на законы суверэннай дзяржавы, дзейнічаюць насуперак нацыянальным інтарэсам Беларусі, даваць палітычную ацэнку шматлікім заявам і публікацыям, накіраваным супраць адзінства Радзімы.

Прашу ўсіх беларусаў, каму баліць сэрца за лёс Бацькаўшчыны, выказацца на старонках «Пагоні». Канструктыўная крытыка, іншае бачанне праблемы, уласныя меркаванні дазваляць выпрацаваць праграму дзеянняў.

Валеры ЗАДАЛЯ,
дэпутат вобласнага Савета,
палітолаг.

У польскім гэнштабе

У Рэспубліцы Польшча прынята новая абарончая дактрына. Паводле яе польскі гэнштаб падрыхтаваў плян зьмены дыслацыі вайсковых злучэнняў. У Беластоку мае быць створана механізаваная брыгада, якая будзе ў складзе Варшаўскай механізаванай дывізіі

імя Т. Касцюшкі. У Сувалках ужо адбываецца падрыхтоўка да стварэння новай вайскавай адзінкі.

Праз 2 гады на ўсходняй мяжы Польшчы плянуецца размясціць 45 працэнтаў збройных сілаў.

**Паводле «Часопіса»,
№ 5, г. Беласток.**

ЛЁСЫ

1939 год. НОВЫЯ ПАРАДКІ

39 год у маёнтку Міклашэвічаў ня розніўся ад папярэдніх. Цёплая дажджлівая вясна спрыяла добрай ураджай. Садавіна адлівала на сонцы бурштынам, буяў лес, каласавала збожжа. У гаспадыні маёнтку Яўгеніі Міклашэвіч, як заўжды ў гэты час, было шмат клопатаў. Ёй ня першы год прыходзілася вось так рыхтавацца (гаспадар памёр у 1936 годзе), разлічваць, колькі трэба наняць рабочых на збор ураджай, колькі ў гэтым годзе будзе каштаваць працадзень, колькі садавіны, збожжы неабходна прадаць, каб аплаціць навучанне дачкі Ніны ў Гарадзенскай гімназіі. Але сабраць ураджай, а тым болей скарыстаць яго, не прыйшлося. У верасні знікла польская ўлада, а на месца апошняй прыйшлі бальшавікі. Яны нядоўга марудзілі і прапанавалі сямі Міклашэвічаў пакінуць маёнтка, патлумачыўшы гаспадыні, што ў хаце цяпер будзе сельскі Савет. Сабраўшы свае рэчы, маці з дачкою пераехалі да сваякоў у вёску Чырвоны Груд, непадалёк Гудзевічаў. Праз некаторы час Міклашэвіч даведалася, што ў яе хаце размясціўся не сельсавет, а бальшавіцкі ўпаўнаважаны Іваноўскі з жонкай. Жанчына хацела паскардзіцца ўладам. Але сваякі пераканалі яе ў марнасці такога кроку.

Яўгенія часам наведвала свой маёнтка. Крыўдна было глядзець, як без гаспадарскіх рук усё пачынала гібець. Ня вытрымаўшы, неяк зрабіла заўвагу Іваноўскаму. Той толькі нахабна засмяяўся ў адказ, маўляў, усё ваша кулацкае гаспадарства нацыяналізавана Савецкай уладай, і ніякіх

правоў цяпер ўчарашнія гаспадары на гэта ня маюць. Яўгенія ўзлавалася, хацела падаваць у суд на ўпаўнаважанага за безгаспадарчасць, але не паспела. Размовы пра хуткую вайну паміж Гітлерам і Сталінам зрабіліся явай. Уцёк некуды Іваноўскі, апусцілі сельсаветы. Спадарыня Міклашэвіч пажадала вярнуцца ў маёнтка. Сваякі зноўку запярэчылі — сядзі лепей у нас, час пакажа, што рабіць.

Прыкладна праз тыдзень пасля таго, як у Гудзевічах з'явіўся нямецкі камэндант, Яўгенію выклікалі да бургамістра Ваўкавыску. Яна паехала туды з братам на фурманцы.

У прыёмнай бургамістра сядзела яшчэ некалькі чалавек. З размовы з імі Міклашэвіч зразумела, што выклік звязаны з маёнткам. Калі надыйшла яе чарга, немец з перакладчыкам ветла прывіталі яе, распыталі, чаму маёнтка «Сабалеўшчына» ў такім запустэчэнні. Яўгенія шчыра расказала, як усё было. Здышчлены бургамістар спытаў толькі: «Што, вось так, без суда, у чалавека забралі сваё?» Яўгенія заплакала, распавяла немцам, што тых, хто пратэставаў, садзілі ў турмы ці вывозілі з сям'ямі на Поўнач.

Бургамістар праз перакладчыка супакой яе, сказаўшы, што з гэтага часу нямецкая акупацыйная ўлада гарантуе яе правы на бацькоўскую маёмасць. Вярнулі ёй 125 гектараў зямлі і, каб Яўгеніі было лягчэй весці гаспадарку, да маёнтка накіравалі дараччыка — справаводцу.

Вяртанне дадому было шчаслівай хвілінай ў жыцці Міклашэвічаў. Зноў яны дыхалі паветрам роднай

хаты, лесу, саду. Справы ў Яўгеніі ішлі паспяхова. Нават вельмі гаспадарлівы немец здышчэўся ашчаднасці, працаздольнасці гаспадыні. Часам ўбачыўшы, як яны з дачкою завіхаюцца ў садзе ці ў полі, казаў: «Фрау Гэна гут, а колхоз шлехт».

Праз невялікі бярэзавы гай ад маёнтка Міклашэвічаў знаходзіліся тры хутары. Сярод мясцовых людзей пайшлі чуткі, што на гэтых хутарах начуюць партызаны. Як даведаліся пра гэта немцы, сказаць цяжка. Ноччу яны акружылі хутары і зрабілі аблаву. Партызанаў не злавлі, затое з кожнай сядзібы ўзялі па чалавеку.

Праз дзень пасля здарэння на падворак Яўгеніі прыехаў немец і падаў ёй паперку — выклік да нямецкага камэнданта. Спалохаўшыся не на жарты, Яўгенія кінулася да свайго немца-справаводцы. Той прачытаў паперы, пакруціў галавой і сказаў, што яе да нямецкай управы ў Гудзевічах выклікае не камэндант, а гэтапа, якое спецыяльна з нагоды акцыі на хутарах прыехала ў Гудзевічы з Горадні. Міклашэвіч напалохалася яшчэ болей і сказала немцу, што не паедзе да Гудзевічаў, бо яна ні ў чым не вінаватая. Немец супакой яе і патлумачыў, што нават немцы баяцца гэтапа. Таму лепей ехаць, бо ўсё роўна гэтапа, пакуль не разьбірацца, справу не пакіне.

Інаша выйсця не было. Развітаўшыся з дачкой і сваякамі, Яўгенія паехала да Гудзевічаў.

Тое, што жанчына ўбачыла той раніцой у Гудзевічах, засталася ў памяці на доўгае жыццё. Трое арыштаваных суседзяў стаялі ў ямах, з якіх

тырчалі толькі іх голы.

Афіцэр паловай жандармэрыі, заўважыўшы збынтэжанаць выкліканай на допыт, сказаў, што ямы выкапалі самі арыштаваныя і іх зараз расстраляюць, але перад гэтым нямецкі афіцэр хоча ведаць, што можа пра іх сказаць паважаная нямецкімі ўладамі фрау.

Яўгенія сказала, што ведае гэтых людзей як сумленых і працавітых гаспадароў.

Немец засмяяўся і спытаў, а што адмоўнага яна можа сказаць. Можа, гэтыя людзі любілі бацьшавіцкую ўладу, Сталіна? Міклашэвіч паціснула плячыма. Жандар скончыў на гэтым сваі пытанні і, як падалася адкачыцы, быў задаволены тым, што пачуў. Хвілінай пазней ён загадаў вызваліць тых, хто знаходзіўся ў ямах.

Вярнуўшыся дахаты, Яўгенія ўсё расказала немцу, дачцы, сваякам. Тых толькі ківалі галавамі, а немец дадаў, што Яўгенія ў вялікай пашане ў нямецкіх уладаў.

Мінула яшчэ некалькі часу, і да Сабалеўшчыны пачалі даходзіць чуткі, што немцы праіграюць вайну. Пацверджаннем гэтаму былі сумныя твары жаўнераў з фуражырных каманд, якія збіралі сена; збожжа на патрэбы Вэрмахту. Блізкія выбухі снарадаў, самалёты з чырвонымі зоркамі, якія ляцелі з усходу на захад, былі пацверджаннем таму, што фронт дзесьці непадалёк.

Як і ўлетку 1941 года, у 1944 годзе без вялікай баёў лінія фронту перакінулася далёка на захад, бадай што не крануўшы родныя мясціны Міклашэвічаў.

У Гудзевічах ізноўку адраділася савецкая ўлада. Якая наладзіла на ўсіх велізарныя падаткі. З'явілася НКУС, якое пачало следствы, суды, экспрапрыяцыі й высяленні. Яўгенія, каб ня быць арыштаванай, пераязджае ў Чырвоны Груд. Тут разам з дачкой жыве да 1947 года. У гэтым жа годзе дачка паступае вучыцца ў Гарадзенскі настаўніцкі інстытут.

Першага верасня Ніна ад'язджае да Горадні, а 12 верасня яе маці Яўгенію Міклашэвіч арыштоўваюць органы НКУС. Суд адбыўся ў Горадні 4 кастрычніка. Яўгенія Міклашэвіч атрымлівае 15 год лагераў. Следдам з ёю асуджаюць на розныя тэрміны сваякоў. Усяму роду Міклашэвічаў ставяць у віну расстрэл немцамі ў Беластоку савецкага ўпаўнаважанага Іваноўскага.

Пасля суда над дзядзькам Анто́сем (далі яму 25 гадоў турмы), Ніна дабіваецца кароткага спаткання з ім. Дзядзька нагадвае Ніне, што яна засталася з усяго роду фактычна адна. Таму ён просіць яе ніколі і нідзе не ўгадваць, што яна па бацьку дваюродная сястра Ларысы Геніюш, і што па маці ў яе карані роду Каліноўскіх.

Застаўшыся адна, Ніна працягвае вучыцца ў інстытуце. З боку адміністрацыі да яе адчуваецца насячаржанасць. І калі ў лютым 1951 года яе выклікаў рэктар, дзядзька зразумела, што выклік не прыняе добра.

(Працяг на 6-й стар.)

**Вежы.
Масты.
Сходы.
Прыступкі.
Фота
А. Уладасевіча.**

Пінск

Параблі са званам

Скраўшы медны звон са званіцы царквы ў вёсцы Бярэзцы Столінскага раёна, крадзежнікі — жыхары суседняга сяла Селішча (двое з якіх раней адбывалі турэмны тэрмін) — вырашылі прадаць каларовы мэталь за даляры. Але ў час перадачы скрадзенага звона пакупніку, які аказаўся грамадзянінам Польшчы, аматары лёгкага заробку былі схоплены за руку супрацоўнікамі раённага аддзела ўнутраных спраў.

Карбованцы ў пашане

Каб адчуваць сябе ўпэўнена на тэрыторыі суседняй Украіны, пінскія спекулянты пачалі скупляць украінскія карбованцы. Робіцца гэта з нагоды таго, што ўрад суседняй дзяржавы нядаўна прыняў пастанову весці ўсе разлікі, транспартныя

й гандлёвыя, толькі талёнамі нацыянальнага банку Украіны. Дарчы, суадносіны беларускага «зайчыка» да ўкраінскага карбованца — 1 да 50.

«Магаданец» праіграе

Здабыло кепскую славу ў пінчукоў казіно, якое сёлета адкрылася ў мясцовым Доме афіцэраў. Нядаўна тут адбылася жорсткая бойка, якая была справакавана гульцом, якога ў мясцовым асяроддзі называюць Магаданцам. Ён праіграў 150 000 рублёў і ад адчайна крыкнуў, што ў яго скралі даляры. У выніку, чалавека, якога запозрылі ў крадзяжы, збілі да паўсмерці, як кажуць, сьцяна пайшла на сьцяну. Адзін з гульцоў атрымаў пералом нагі. Яму выклікалі «хуткую», міліцыі на месцы бойкі ня было.

Па матэрыялах пінскіх газет падрыхтаваў Г. АСТРОУСКІ.

21—27 траўня 1993 г.

6

ПРЭСА

Цэнзарскі сьверб Рэдакцыйны напаўфэльетон

I
— Алё, рэдакцыя?
— Рэдакцыя.
— «Пагоня»?
— Так, «Пагоня».
— Вы што там такое надрукавалі?!
Вы чаму гараскопы ўсюды друкуеце, а? Ды вы там гэтакія-разгэтакія, вас усіх трэба звольніць ды выгнаць...

Вось такі ён — савецкі беларус. Па-бальшавіцку безапэляцыйны, шчыры максімаліст, заўсёды перакананы ў сваёй рацыі. Савецкаму чалавеку, як вядома, да ўсяго ёсьць дзела!

Адзін па тэлефоне дае рэдакцыі працухатца (заўважце: не цікавіцца, пытае або раіцца, не!) за «памылкі» — мяккія знакі ў падвоеных «н» і г. д. Другі, ужо лістоўна, ледзьве не ворагамі беларушчыны мянуе за тое, што мы не заўжды пішам «плян», «кляса»... Такім чынам, каб дагадзіць абодвум чытачам, мы мусілі б наогул не ўжываць словы, напісаньне якіх адрозніваецца ад расейскага, але нашае ліха ў тым, што мы ня маем анікому ані ў чым дагаджаць.

Мы — рэдакцыя, мы выпускаем газэту. Выпускаем яе, як гэта робіцца й ва ўсім сьвеце, дзеля інфармаваньня чытача, г. зн. зьмяшчаем на шпальтах навіны, карэспандэнцыі, камэнтары. Чытач сам выбірае іх паводле ўласнага густу, як у краме выбірае шакалад або цыгарэты. Абавязкова камусьці падабаецца «Астра» й не даспадобы «Кэмэл», а дру-

гому — наадварот. Нехта любіць і чытае гараскопы... У любой газэце абавязкова ёсьць артыкулы, якія некага абуралі ці разьятралі, ці хаця б папросту выклікаюць незадавальненьне. Дзіўна, што сёньня яшчэ даводзіцца тлумачыць падобныя элемэнтарныя ісьціны.

Днямі наведаў рэдакцыю адзін вядомы навуковец з Піцэра. Узгадалі злашчасныя гараскопы. Госьць дзівіцца. Няўжо гарадзеньскія беларусы — не такія людзі, як усе іншыя?.. Гараскопы друкуюць і «Народная...», і «Зьвязда», але асабіста яму больш падабаюцца ў апошнія, бо друкуюцца па-беларуску.

II
Бэзэсэраўская хвароба зьневажаць усё беларускае пануе сёньня ў незалежнай Беларусі. «Шчырыя беларусы» — сьвінны, нацыяналісты, мова — прымітыўная, гвалтам здрышала вялікі рускі язык, флаг — фашысцкі, гэрб — (...), Пазыняк ды Шушкевіч — (зусім ужо нецэнзурна)... Уся гэтая атрута цераз друк — ад шматтыражак з раёнкі да саўмінаўскіх штотдзённых газэт, тыражом у сотні тысячаў паасобнікаў — зусім нішчыць псіхіку ды сьвядомасьць даволі паспяхова зданцыяналізаванага беларуса. Усё беларускае — нявартае, папросту нішто побач з расейскім...

Нешматлікія нацыянальныя выданьні спрабуюць супрацьстаяць гэ-

тай чужынскай пошасьці, прасьцей кажучы, адбэрхаюцца. Бо ж хіба можна параўнаць тыражы?! У «Пагоні», напрыклад, 3 з лішкам тысячы. Ды што зробіш, калі ў пракуратуры да антыбеларускіх выданьняў Беларусі няма пытаньняў... Вельмі ўдала гэты брахлівы хор дапаўняюць маскоўскія «Русские курьеры» і г. д. «Пагоню» наш «Саюздрук» асабліва не жадае на Беларусі распаўсюджаць, а вось гэтыя — калі ласка, з радасьцю!

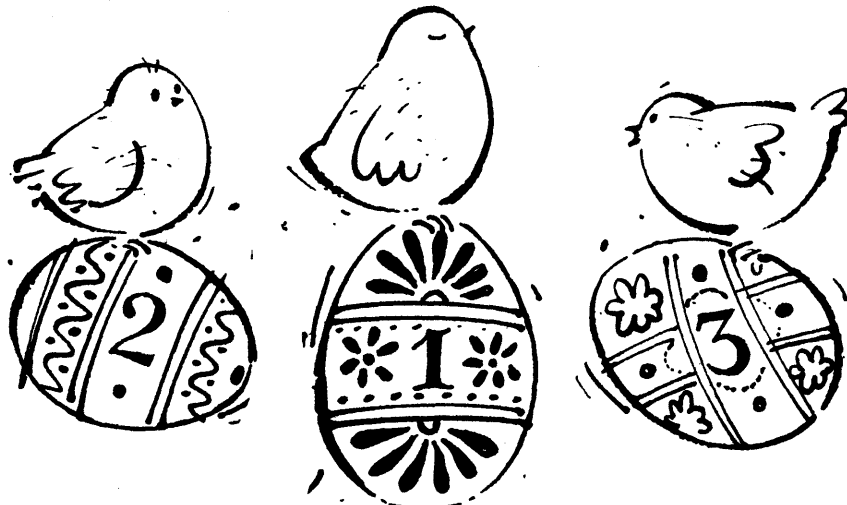
III
Так, савецкаму чалавеку да ўсяго ёсьць дзела! Гэта пачаму там беларускія газэткі адбэрхаюцца? Хто даў права? Што, гаворыце — дзеюць паводле закону аб друку (савецкага пакуль)? Цэнзура забаронена! Падначальваюцца толькі закону й нікому больш?! Ды самы галоўны цэнзар — чытач, а злашча які ненавідзець усё беларускае (а гэтыя па-ранейшаму адчуваюць сваю сілу ў нас).

У Мар'і Іванаўны талеркі не перамаюць, але ёсьць хатні тэлефон затое. Яна бярэ слухаўку і звоніць не сваёй сяброўцы, такой жа хатняй гаспадыні, а ў рэдакцыю «Пагоні». Адзін раз, другі, трэці... дзiesiąты. Бярэ дзейнасьць газэты пад асабісты кантроль. Людзі дзівяцца: а чаму яе не пашлеце, самі знаеце куды? Ня можам, тлумачым, бо не карыстаемся мовай, на якой пасылаюць. Вось кабетка й выкарыстоўвае нашу беларускую памаркоўнасьць.

Добра, дык чаго ж дамагаецца тая Мар'я Іванаўна? Яна зьдэкліва перакрывае нас, гаворыць: «Гарад-ня», «Пахадня», «Бацьківщина», папракурорску абвінавачвае, называючы «Пагоню» антырасейскай і нават антыправаслаўнай газэтай, пагражае судом і штрафам у «мільёны рублёў». Слухайце, ня вешайце нам сваіх дохлых сабак, у нас ніякая ні «анты», а папросту БЕЛАРУСКАЯ газэта... Паводле Мар'і Іванаўны беларуская мова не існуе ўвогуле, і нават Скарына друкаваў свае кніжкі на расейскай. Карацей кажучы, паводзіцца хатняя гаспадыня нахабна й агрэсіўна. Дурная, неадуканая бабенка, скажаце вы? Мабыць, сапраўды варта яе паслаць... ды, як на тое ліха, мы не карыстаемся пэрламі мовы ўсходняга суседа, а ў беларускай гэткага «хараства» няма. Таму выбачайце, Мар'я Іванаўна, за пэўную недасканаласьць нашай роднай мовы. Яна, мабыць, усё ж існуе, бо інакш мы вас даўным-даўно паслалі б... і вы б нам не дурылі галаву ўвесь гэты час... Зрабіце ласку, не званіце сюды больш, а замест «Пагоні» чытайце «Мы і время», гэта — менавіта для вас. Арывэдэрчы! (Прабачце за выражэньне).

Ну, й апошняя. Дальбог, меў рацыю адзін вядомы ў нас дзеяч, які папярэдзіў: бойцеся пашпартных беларусаў. І сапраўды, бо наша Мар'я Іванаўна ніякая ні валагодзкая або цьвярская, яна — «тожабеларуска».

• Вільня Вечарына «Чырвонага яечка»

Клюб «Сябрына» неўзабаве пасьля Вялікадня наладзіў вечарынку «Чырвонага яечка». Пра тое, што такія вечарыны ладзіліся ў Вільні даўней, мы вычыталі ў старых газэтах. Як яно тады адбывалася — ня ведама, напэўна ж някепска, але ў нас, мушу пахваліцца, атрымалася зусім файна. Грамада сабралася даволі ладная — дзеці зь першай беларускай клясы, што ў 13-й школе, зь беларускага факультэта школы № 52, студэнты Пэдагагічнага ўнівэрсітэту, ну й самыя сябрынаўцы са сваімі дзецьмі ды ўнукамі.

Натуральна, што найцікавейшыя забавы круціліся вакол яек-маляванак. Кожны прынёс сваё яйка — па-свойму адметнае. Хтосьці размаляваў пэндзілкам, хтосьці надрапаў шылцам цененькія карункі-арнаманты, а хтось прыляпіў да яйкаў маленькія лісточкі і пасьля афарбоўкі засталіся пекныя адбіткі. На жаль, ніхто не

зрабіў васкаваных яек-пісанак, напэўна таму, што гэтая тэхніка даволі складаная. Судзьдзі конкурсу — мастакі Алё Аблажэй, Крысьціна Балаховіч і вядучы вечарыны Сяржук Вітушка вырашылі сьлёта першае месца не прысуджаць. Удзельнікі конкурсу атрымалі на памяць паштоўкі ды карціны, якія намалюваў і ахвяраваў А. Аблажэй.

• Пасьля конкурсу, дзеці пачалі гуляць у традыцыйныя велікодныя гульні — шукалі «мацака», гэта знача білі яйкі адно аб адно — чыё мацнейшае, а потым качалі яйкі па латаку. Правілы гэтае гульні-забавы сёньня ўжо мала хто й памятае, дык нялішне будзе расказаць. Спачатку яйкі кладуць на латак усе разам, потым адпускаюць — яны коцяцца ў розныя

бакі. Паводле таго, чыё яйка адкацілася найдалей, гульцы вызнаюць чаргу. Першы бярэ сваё (астатнія яйкі застаюцца на падлозе) і пуская па латаку з мэтай, каб яго здзібулася ў чыё-небудзь яйка — тады гулец забірае яго сабе. А далей астатнія качаюць па-чарзе.

Пакуль дзеці гулялі, дарослыя падрыхтавалі пачастункі і потым усе разам пілі гарбату з печывам, слухалі песьні пад гітару Зьміцера Бартосіка, дзівіліся на бальныя танцы маленькіх Натальі Букі й Таліка Шавырава і старэйшых — паненкі Слухоўскай Аксаны і кавалера Андрэя Букі.

Вось так і адбылося сьлёта ўзнаўленьне яшчэ адной слаўнай традыцыі ў нашым горадзе. Дамовіліся, што налета трэба будзе акрамя конкурсу маляванак наладзіць яшчэ й конкурс велікодных булак... Зрэшты, чаго яшчэ не прыдумаецца за год!

В. СЯБРУК,
Вільня.

1939 год. НОВЫЯ ПАРАДКІ

(Працяг. Пачатак на 5-й стар.)

Рэктар пры сустрэчы ўсьміхаўся, і, між іншым, прапанаваў Ніне пакінуць інстытут і заняцца пэдагагічнай практыкай.

Не атрымаўшы дыплёма настаўніка, Ніна ідзе працаваць касіркай у філіял Менскай фабрыкі. На пасадзе касірка дзяўчына працуе да 1955 года, а 21 кастрычніка 55-га года як безпадстаўна асуджаная, вызваляецца з лагэру маці (да гэтага ў спадарыні Ніны Міклашэвіч ёсьць даведка за № 000800).

Яўгенія Антонаўна пасылаецца ў Чырвоным Грудзе, працуе. У тым жа годзе Ніна робіць удалую спробу аднавіць навучаньне ў інстытуце. Яе аднаўляюць на падставе невіноўнасьці маці. Скончыўшы інстытут, Ніна едзе працаваць у вёску, забірае да сябе маці. Разам яны жывуць у вёсцы восем год. Затым дачка вяртаецца працаваць у родны інстытут мэтадыстам завочнага аддзяленьня па-

чатковага факультэта.

Здароўе маці, падарванае ў Сібіры, пагаршаецца. Ніна з дапамогай тых, хто спачуваў яе бядзе, атрымвае аднапакаёвую кватэру з усімі выгодамі.

Праца прыносіць ёй задавальненьне, яе адзначаюць ганаровымі граматамі, заносзяць на дошку гонару.

Але прыняць узнагароды яна адмаўляецца. Нават пасьля таго, як парторг інстытута ў размове ёй кажа, што без Ніны Паўлаўны дошка гонару не адпавядае свайму прызначэньню.

Як не хавала спадарыня Міклашэвіч сваё паходжаньне, але органы КДБ усё ж даведліся, што яна — сястра Л. Геніюш. Ня раз выклікалі Ніну Паўлаўну на размовы з просьбай, каб яна перажанала Ларысу Антонаўну, што грамадзянства краіны Саветаў дасць той пэўны перавагі. Але ў Міклашэвіч для прадстаўнікоў КДБ быў адзін адказ: «На яе месцы я зрабіла б тое ж самае».

Любоў да маці выклікае ў Ніны

Паўлаўны шмат пачуцьцяў. Яна некалькі год запар спрабуе дабіцца для маці пэнсіі і кампэнсацыі за безпадстаўнае асуджэньне. І хаця ўрэшце рэшт ёй удалося дамагчыся маленькай пэнсіі ў 1988 годзе для фактычна стогодовай маці, то рэабілітаваць яе пакуль што не стае сілы. Куды толькі не зьвярталася гаротніца-жанчына, паўсюдна немата й зьдэклівія адказы. Знайшла дакумэнты, якія сьведчылі аб тым, што ўпаўнаважаны сам здаўся немцам. Прынесла даведку за подпісамі тых, хто знаходзіўся ў гэтапаўскай яме, што толькі дзякуючы розуму Яўгеніі Міклашэвіч яны засталіся жывымі.

Мы сядзім з Нінай Паўлаўнай у яе маленькай кватэры, размаўляем, глядзім фотаздымкі, чытаем лісты. 3 востені 1992 года Ніна Паўлаўна адна жыве без сваёй любай матулі, але яна марыць рэабілітаваць маці хаця б нават пасьля смерці.

Г. АСТРОЎСКІ.

Дзевяць тысяч

за пашпарт

3 18 траўня ахвотныя атрымаць «сярпаста-малаткасты» замежны пашпарт вымушаны выкласьці з ўласнай кішэні дзевяць тысяч рублёў. Дарэчы, згодна апошнім пастановам ураду Беларусі, у замежожа можна вывезьці тавару толькі на пяць тысяч рублёў.

(га).

21—27 траўня 1993 г.

7

24, ПОНЕДЕЛЬНИК

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ
9.00. 23.50. Пад купалам сусвету. 9.15. «Мачаха». Мастацкі фільм.
12.20. «Суперчэмпіён-93». Міжнародны турнір-конкурс па культу-
рызму. 13.20. «На Волхвах». Кінааналіз. 13.30. Навіны.
17.55. «Дзённая Грымёманія». (Гр.). 18.10. Размова з нагоды. Армія
Краёва. (Гр.). 18.30. Вяснік гарсавата. (Гр.). 19.00. Футбол.
Чэмпіятат Беларусі. «Беларусь» (Мінск) — «Дынама» (Мінск).
2-гі тайм. 20.40. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. Спортны
тэлежур. 21.55. «Ахвяра вайны». Мастацкі фільм. 23.35. Ніка.
00.00. Чэмпіятат Беларусі па сіхронным плаванні.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»
5.00. 8.00. 17.00. 20.00. 23.00. Новости. 5.20. Утренняя гимнастика.
5.30. Утро. 7.45. Фирма гарантирует. 8.20. Мультифильм. 17.15. Ве-
чер. посвященный Дню славянской письменности и культуры.
18.45. Погода. 18.50. Гол. 19.15. Это недели. 19.40. Спокойной
ночи, малыши! 20.40. Премьера художественного телесериала
«Горячие и другие». 16-я серия. 21.10. Открытие Международного
каннского кинофестиваля. 22.50. «Новая студия» представляет:
Выбор 2000, Монтаж, Здравствуйте. 00.15. Пресс-экспресс.

КАНАЛ «РОССИЯ»
7.00. 13.00. 19.00. 22.00. Вести. 7.25. Время деловых людей.
7.55. Утренний концерт. 8.10. Совершенно секретно. 9.05. Устами
младенца. 9.35. Российская энциклопедия. 9.55. Русская песня.
10.55. «Цена невесты». Художественный фильм. 12.40. Крестьян-
ский вопрос. 13.25. Прогноз повторного фильма. «Шинель».
14.40. Досуг. 14.55. Прогноз документального фильма. «Дикая
природа Америки» (США). 15.25. Там-там новости. 15.45. Студия
«Рост». 16.15. Трансфер. 17.00. Христианская программа.
17.30. Как обустраивать Россию. 17.45. Звездный дождь. 18.45. Празд-
ник каждый день. 19.25. «Санта-Барбара». 17-я серия. 20.15. Сам
себе режиссер. 20.45. Экран криминальных сообщений. 21.00. Студия
«Нота бене». 22.20. Звезды говорят. 22.25. Спортивная
карусель. 22.30. На празднике славянской письменности и культу-
ры. 22.45. На сессии ВС Российской Федерации. 23.00. «Ролан
Гаррос». Теннисный турнир. 23.30. Кайт-даун. 00.30. Ласы.

ПОЛЬША-I
7.00. Кофе или чай. 10.00. Новости. 10.10. Мама и я. 10.25. До-
школьники дома. 10.50. Повторение. 11.05. «Династия». Се-
рия 1. 11.10. Советские закрывающие. 12.00. Школа для родителей.
12.20. Дети это любят. 12.30. Сатира и юмор. 13.00. Новост-
13.10. Программа дня. 13.15. «Спайтз». Серил пр-ва Англии.
13.40. Английский язык для детей. 14.20. Документальный фильм.
14.40. Загадки истории. 15.10. Интервью с Симоном Визенталем.
15.20. Программа о спорте. 15.30. Чрезвычайный пересмотр.
16.00. Сенсация XX века. 16.30. Презентация. 17.00. Программа дня.
17.05. Программа для подростков. 17.50. Музыкальная программа.
18.00. Телеэкспресс. 18.25. «Спайтз». Серил пр-ва Англии.
18.50. Антенна. 19.10. Сатирическая программа. 19.20. Репорт.
20.00. Вечеринка. 20.30. Главный выпуск новостей. 21.00. Мини-
юби. 21.15. Телеатр. А. Миллер. «Что-то вроде любви».
22.45. Развлекательная программа. 23.30. Прямая из Бельведера.
23.45. Новости. 00.00. Музыкальная программа. 00.10. «Капитан
Конрад». Серил пр-ва Франции. 01.05. Горячая линия. 01.15. Раз-
влекательная программа. 02.15. «Тайны Сахары». Серил пр-ва
Италии. 03.45. Спортивная студия.

ПОЛЬША-II
9.00. Панорама. 9.05. Местная программа. 9.35. «Таинственная
золото города». Мультифильм. 10.00. Студия второй программы.
10.10. «Поклонения». Серил пр-ва США. 10.35. Женский журнал.
11.05. Развлекательная программа. 11.35. Хобби. 12.00. Панорама.
12.05. Студия второй программы. 12.10. Спортивная программа.
13.00. Студия второй программы. 13.10. Специальная линия.
14.00. Панорама. 14.05. «Домашний компьютер». Серил пр-ва
Франции. 15.00. Музыкальный серил. 16.00. Документальный
серил. 16.55. Программа дня. 17.00. Развлекательная программа.
17.30. Панорама. 17.35. Спорт. 17.50. «Таинственная золото города».
Мультифильм. 18.15. Обзор кинохроники. 18.50. Польская кинохроника.
19.00. Местная программа. 19.30. Панорама. 19.35. «Покло-
нения». Серил пр-ва США. 20.00. «Наш век». Документальный
серил. 21.00. «Алло, алло». Серил пр-ва Англии. 21.30. Авто-
журнал. 22.00. Панорама. 22.30. Спорт. 23.40. Без обезболивания.
23.50. «Гибель из космоса». Серил пр-ва Австралии. 00.00. Точка
зрения. 00.30. Ночь и стресс. 00.50. Балетные встречи в Лодзи.
01.00. Панорама.

25, ВТОРНИК

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ
8.00. Рэліца рэспублікі. 8.10. Пад купалам сусвету. 8.25. «Голасам
маім». Фільм-канцэрт. 11.00. Футбол. Чэмпіятат Беларусі. «Бела-
русь» (Мінск) — «Дынама» (Мінск). 2-гі тайм. 11.50. Мастацкі фільм
«Ахвяра вайны». 13.30. Навіны. 16.00. Сізаб-топ-10. 17.00. Да
60-годдзя Дзяржаўнага тэатра оперы і балета Беларусі. «Іспанія —
краіна ваяцярнай зоркі». 18.15. Хімія — прырода — чалавек.
18.20. «Дзённая Грымёманія». (Гр.). 18.30. Літэратура. (Гр.).
19.00. Абласныя навіны. (Гр.). 19.10. «Абласныя навіны». (Гр.).
20.40. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Мачаха». Мастацкі
фільм. 22.25. Ніка. 22.40. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі
Беларусь. Пасля заканчэння — Тэлебэрга; Пад купалам сусвету.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»
5.00. 8.00. 11.00. 14.00. 17.00. 20.00. 23.00. Новости. 5.20. Утренняя гимнастика. 5.30. Утро. 7.45. Фирма гарантирует. 8.20. Домоскоп.
8.40. Премьера художественного фильма «Просто Мария» (Мексика). 9.25. «Горячие и другие». Художественный телесериал. 16-я серия. 9.55. 13.15. Мультифильм. 10.00. «Голубая стрела». Художественный фильм для детей. (Польша). 10.50. 00.20. Пресс-экспресс. 11.20. «Назначения». Художественный фильм. 12.45. Премьера документального фильма «Китайская капуста». 14.25. Деловый вечер. 14.40. «Адам». Наш музыкальный клуб. 16.20. Премьера мультфильма «Летающий дом». 10-я серия (США). 16.50. Технодом. 17.25. Межгосударственный телеканал «Останкино» представляет программу: «Далекий партнер содружества». 17.50. Погода. 17.55. «Просто Мария». 18.40. Навстречу Московскому кинофестивалю. 18.55. Тема. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.40. Премьера телеспектала «Я — Фейербах». 22.10. Музыка в эфире. 00.30. Мир на досуге.

КАНАЛ «РОССИЯ»
7.00. 13.00. 19.00. 22.00. Вести. 7.25. Время деловых людей. 7.55. Мультифильм. 8.05. Без ретуши. 9.00. Незнакомая Вселенная. 9.30. «К-2». 9.40. Рек-тайм. 10.50. Параллели. 11.05. «Фурел». Художественный фильм. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Экзотика. 14.25. Программа «03». 15.00. Телебэрга. 15.30. Там-там новости. 15.45. Студия «Рост». 16.15. Трансфер. 17.00. Сказки для родителей. 17.30. Наш партнер. 17.45. Большой круг. 18.05. Как обустраивать Россию. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Премьера художественного телесериала «Санта-Барбара». 17-я серия. 20.15. Аз есмь. 21.00. Кабере «Околицца». 22.20. Звезды говорят. 22.25. Спортивная карусель. 22.30. Ваше право. 22.45. На сессии ВС Российской Федерации. 23.00. От авангарда до наших дней. 00.00. Концерт джазовой музыки.

ПОЛЬША-I
7.00. «Тайны Сахары». Серил пр-ва Италии. 8.35. «Былл Губиш шоу». Серил пр-ва США. 9.00. Музыкальная программа. 10.00. Новости. 10.10. Мама и я. 10.25. Дошкольники дома. 10.50. Повторение. 11.05. «Капитан Конрад». Серил пр-ва Франции. 12.00. Рынок труда. 12.20. Приятное с полезным. 12.30. В другом плане. 12.45. Клуб одиноких сердец. 13.00. Новости. 13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.50. Документальный серил. 14.45. Кухня. 15.05. Книга чудес техники. 15.20. Рисуй с нами. 15.35. Клуб домашнего компьютера. 15.55. Встречи с цивилизацией. 16.00. Играет музыка. 16.20. Мы в космосе. 16.35. Джокиты. 17.00. Программа на вечер. 17.05. Программа для детей. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспресс. 18.25. «Билл Губиш шоу». Серил пр-ва США. 18.50. Журнал потребителей. 19.15. История второй мировой войны. 19.40. Сейсмограф. 20.00. Вечеринка. 20.30. Главный выпуск новостей. 20.55. 7 минут для министров. 21.15. «Предупреждение». Фільм пр-ва Польшы. 22.55. Публицистическая программа. 23.25. Искусство, не искусство. 23.45. Вечерние новости. 00.00. Музыкальная программа. 00.10. Провинциальный блокнот. 00.40. Мир без границ. 01.00. Горячая линия. 01.10. Концерт. 01.35. «Чемпион». Фільм пр-ва Польшы. 02.50. Телеатр.

ПОЛЬША-II
9.00. Панорама. 9.05. Местная программа. 9.35. «Аннетта». Мультифильм. 10.10. «Поклонения». Серил пр-ва США. 10.35. Мир женщин. 11.05. Экспресс репортеров. 11.35. Развлекательная программа. 12.00. Панорама. 12.05. Опера. 14.00. Панорама. 14.05. Отчужден. 14.20. «Бельеры». Фільм пр-ва США. 15.00. Открытая студия. 16.00. Легенды кино. 16.50. Программа на вечер. 17.50. Тележурнал. 17.30. Панорама. 17.35. Стиль в моде. 17.50. «Аннетта». Мультифильм. 18.20. Отчужден. 18.40. Мозг верен. 19.00. Местная программа. 19.35. «Поклонения». Серил пр-ва США. 20.00. Легенды кино. 21.20. Концерт. 22.00. Панорама. 22.30. Спорт. 22.45. Колесо фортуны. Тележурнал. 23.20. «Похоронная церемония». Фільм пр-ва Польшы. 01.05. Панорама.

26, СРЕДА

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ
8.00. Рэліца рэспублікі. 8.10. Пад купалам сусвету. 8.25. «Мачаха». Мастацкі фільм. 11.35. Рускаму тэатру — 60 га-
дзяў. 13.30. Навіны. 16.00. Відэама-навідазды. 17.00. Дзённая Грымёманія. (Гр.). 17.15. Рынак эканоміка. 17.40. Документальны фільм.
18.10. «Гардніца». Літэратура-мастацкая праграма (Гр.). 19.00. АБ-
ласныя навіны (Гомель). 19.10. Кавярня «Піці зорка». 19.40. Та-
«Рэха». 20.00. Вясні «Беларускай нывы». 20.40. Калыханка.
21.00. Панарама. 21.35. «Мачаха». 22.25. Ніка. 22.40. На сесіі
Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння —
Пад купалам сусвету; Топ-агент; Музыкальная праграма; Валебол.
Чэмпіятат Еўропы. Жанчыны. Беларусь — Іспанія.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»
5.00. 8.00. 11.00. 14.00. 17.00. 20.00. 23.15. Новости. 5.20. Утренняя гимнастика. 5.30. Утро. 7.45. Фирма гарантирует. 8.20. 12.25. Мультифильм. 8.25. Премьера художественного фильма «Просто Мария» (Мексика). 9.10. Торговый мост. 9.40. В мире животных (с сурдопереводами). 10.20. «Переполох». Передача Грузинского телевидения для детей. 11.50. 00.25. Пресс-экспресс. 12.40. «Криминальный талант». Художественный фильм. 1-я серия. 12.40. Премьера документального фильма «Тень птицы». 13.20. Теннис. Открытый чемпионат Франции. 14.25. Телемикст. 15.10. Блокнот.

15.15. «Надежд питомцы золотых». О грузинской диаспоре в России. 16.00. Концерт мастеров искусств Грузии. 17.20. Последняя война в Грузии. 17.55. Погода. 18.00. «Просто Мария». 18.45. Миниматра. 18.55. Общественное мнение. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.40. Общественное мнение. 20.55. Маленький триптих. 21.05. Футбол. Кубок европейских чемпионов. Финал. «Олимпик» (Франция) — «Милан» (Италия). 23.40. Л-клуб.

КАНАЛ «РОССИЯ»
7.00. 13.00. 19.00. 22.00. Вести. 7.25. Время деловых людей. 7.55. Утренний концерт. 8.15. Кабере «Околицца». 9.10. У Ксюши. 9.40. Досуг. 9.55. От авангарда до наших дней. 10.55. Уголь и власть. 11.05. Художественный телефильм «Санта-Барбара». 17-я серия. 11.55. Российская энциклопедия. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Программа «03». 13.55. Любимые комедии. «Я шагаю по Москве». 15.15. Сигнал. 15.30. Там-там новости. 15.45. Студия «Рост». 16.15. Трансфер. 17.00. Христианская программа. 17.30. Как обустраивать Россию. 17.45. Звездный дождь. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. «Санта-Барбара». 17-я серия. 20.15. Сам себе режиссер. 20.45. Экран криминальных сообщений. 21.00. Студия «Нота бене». 22.20. Звезды говорят. 22.25. Спортивная карусель. 22.30. На празднике славянской письменности и культуры. 22.45. На сессии ВС Российской Федерации. 23.15. «Ролан Гаррос». Теннисный турнир. 23.45. Экзотика. 00.45. Баскетбольное обозрение.

ПОЛЬША-I
7.00. Кофе или чай. 10.00. Новости. 10.10. Мама и я. 10.25. Дошкольники дома. 10.50. Повторение. 11.05. «Династия». Серил пр-ва Германии. 12.00. Документальный фильм. 12.30. Далекие бланки. 13.00. Новости. 13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.45. Кухня. 14.40. Загадки истории. 15.10. Интервью с Симоном Визенталем. 15.20. Программа о спорте. 15.30. Чрезвычайный пересмотр. 16.00. Сенсация XX века. 16.30. Презентация. 17.00. Программа дня. 17.05. Программа для подростков. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспресс. 18.25. Художественный фильм. 19.15. Здоровье. 19.35. Мы и мир. 20.00. Вечеринка. 20.30. Главный выпуск новостей. 21.15. Спортивная студия. 23.05. Это несправедливо. 23.30. Что слышно? 23.45. Новости. 00.00. Музыкальная программа. 00.10. Горячая линия. 00.20. Художественный фильм. 02.15. «Белое танго». Фільм пр-ва Польшы. 03.10. Это люблю. 04.00. Важнейшие события XX века.

ПОЛЬША-II
9.00. Панорама. 9.05. Местная программа. 9.35. «Приключения Гукки Фина». Серил пр-ва Японии. 10.10. «Поклонения». Серил пр-ва США. 10.35. Мир женщин. 11.05. Английский язык. Урок 30. 11.35. Развлекательная программа. 12.00. Панорама. 12.15. Спортивная студия. 13.00. Студия второй программы. 13.10. Развлекательная программа. 13.30. Автожурнал. 14.00. Панорама. 14.05. Серил пр-ва Швеции. 15.00. Открытая студия. 16.00. С земли польской. 16.55. Программа на вечер. 17.00. Артист и его мир. 17.30. Панорама. 17.35. Спорт. 17.45. Розыгрыш лото. 17.55. «Приключения Гукки Фина». Серил пр-ва Японии. 18.15. Экспресс. 18.35. От первого до последнего. 19.00. Местная программа. 19.30. Панорама. 19.35. «Покло-
нения». Серил пр-ва США. 20.00. Документальный серил. 21.00. Серил пр-ва Швеции. 22.00. Панорама. 22.30. Экспресс репортеров. 23.00. Телеатр. 01.00. Панорама. 01.05. Развлекательная программа.

27, ЧЕТВЕРГ

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ
8.00. Рэліца рэспублікі. 8.10. Пад купалам сусвету. 8.25. «Мачаха». Мастацкі фільм. 10.40. ТЭ «Рэха». 11.00. «Карчмарка». Спектакль. Гродзенскага драмтэатра. 13.30. Навіны. 16.40. Рукамі з крывіні. 17.20. Тэлебэрга. 17.30. Дакументальны фільм. 17.50. «Над Нёманам». Праграма на польскай мове. (Гр.). 18.30. Навіны бі-бі-сі. 19.00. Абласныя навіны (Гр.). 19.10. Зачытае маё пісьмо. 19.15. Здароўе. 19.45. Паціцця ўрада. 20.00. Мэта — прафесія. Працоўнае выхаванне школьнікаў. (Гр.). 20.40. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Мачаха». 22.25. Творчае маладзёжнае аб'яднанне «Крок». 23.55. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння — Пад купалам сусвету.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»
5.00. 8.00. 11.00. 14.00. 17.00. 20.00. 22.50. Новости. 5.20. Утренняя гимнастика. 5.30. Утро. 7.45. Фирма гарантирует. 8.20. Мультифильм. 8.40. Премьера художественного фильма «Просто Мария» (Мексика). 9.15. Футбол. Кубок европейских чемпионов. Финал. «Олимпик» (Франция) — «Милан» (Италия). 11.30. 00.25. Пресс-экспресс. 11.20. «Криминальный талант». Художественный фильм. 2-я серия. 12.45. «Провинциальный анекдот». Короткометражный художественный фильм. 13.20. «Саудовская Аравия. Ислам и цивилизация». Кинопрограмма. 14.25. Телемикст. 15.10. Блокнот. 15.15. ... До 16 и старше. 15.55. «Предисловие к завтра». Программа Азербайджанского телевидения. 16.20. Концерт мастеров искусств Азербайджана. 17.20. «Путь к свободе». Азербайджан сегодня. 17.55. Погода. 18.00. «Просто Мария». 18.45. Кинопанорама. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.40. Лотто «Миллионы». 21.10. Репортаж из о чем: 21.20. К 70-летию «Мосфильма». Художественный фильм «Англия». 1-я и 2-я серии. 00.35. Возможно все.

КАНАЛ «РОССИЯ»
7.00. 13.00. 19.00. 22.00. Вести. 7.25. Время деловых людей. 7.55. «Бурда моден» предлагает... 8.25. Студия «Нота бене». 9.20. Сам себе режиссер. 9.50. Экзотика. 10.50. Параллели. 11.05. Художественный телефильм «Санта-Барбара». 17-я серия. 11.55. Российская энциклопедия. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Оман: рынок в XXI век. 13.45. XX век в кадре и за кадром. 14.30. «Разговор по душам на дипломатическом приеме». Раймонд Паулс в Москве. 15.00. Алгоритмы. 15.30. Там-там новости. 15.45. Хроника национальной политики. 16.15. Трансфер. 17.00. Музыка крупным планом. 17.30. М-трест. 17.55. Парламентский час. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. «Санта-Барбара». 17-я серия. 20.15. Хроника. 20.45. Дайте разберек. 21.00. 22.40. «Отчество мое». Юбилейная программа, посвященная 290-летию со дня основания Санкт-Петербурга. 22.20. Звезды говорят. 22.25. Спортивная карусель. 22.30. Экран криминальных сообщений.

ПОЛЬША-I
7.00. Художественный фильм. 8.15. «Клиника в Шварцвальде». Серил пр-ва Германии. 9.00. Это люблю. 10.00. Новости. 10.10. Мама и я. 10.25. Дошкольники дома. 10.50. Повторение. 11.05. «Клуб «Парадайз». Серил пр-ва США. 11.50. Репортаж. 12.30. Военно-документальная программа. 13.00. Новости. 13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.40. Подводная ода. 13.55. Сторителлинг. 14.40. Мы живем в Польше. 15.00. Польская скульптура. 15.20. Животные мира. 16.05. Через моря и льды. 16.35. Как быть молодым красивым и отважным. 17.00. Программа на вечер. 17.05. Программа для молодежи. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспресс. 18.25. «Клиника в Шварцвальде». Серил пр-ва Германии. 19.10. Католический журнал. 19.30. Армии мира. 19.45. Сатирическая программа. 20.00. Музыкальный ящик. 20.10. Вечеринка. 20.30. Главный выпуск новостей. 21.15. «Клуб «Парадайз». Серил пр-ва США. 22.10. Студия «Европа». 22.50. Фестиваль песни «Броула-93». 23.15. Пегас. 23.45. Новости. 00.00. Музыкальная программа. 00.10. Большие споры поляков. 00.40. Спокойной ночи. 01.00. Г-фьяччелли. 01.10. Я это люблю. 02.15. «Таис». Фільм пр-ва Польшы. 03.55. Документальный фильм.

ПОЛЬША-II
9.00. Панорама. 9.10. Местная программа. 9.40. Жизнь в зоопарке. 10.00. Трансляция заседаний сейма. 16.55. Программа на вечер. 17.00. Большой мяч. 17.30. Панорама. 17.35. Повторение прошлого. 17.50. Жизнь в зоопарке. 18.15. В тени кремля. 18.50. Публицистическая программа. 19.00. Местная программа. 19.30. Панорама. 19.35. «Поклонения». Серил пр-ва США. 20.00. Репортаж. 20.20. Женщины джаза. 21.00. Концерт. 22.00. Панорама. 22.30. Спорт. 22.45. Колесо фортуны. 23.20. «Кубитово китского букмекера». Фільм пр-ва США. 01.05. Панорама. 01.15. Спортивная студия.

28, ПЯТНИЦА

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ
8.00. Рэліца рэспублікі. 8.10. Пад купалам сусвету. 8.25. «Мачаха». Мастацкі фільм. 10.45. Паціцця ўрада. 11.00. Центр. 12.10. Фестываль «Мінская вясна». 13.30. Навіны. 16.40. Усе мы родом з дзяціства. 17.20. Сёння — Дзень пагранічнай. 18.20. Толькі па пятніцах. Інфармацыя-публіцыстычная праграма. (Гр.). 19.00. Футбол. Чэмпіятат Беларусі. «Дынама» (Мінск) — «Тарпэда» (Мінск). 2-гі тайм. 19.50. Зямельныя бі-бэ-сі. 20.40. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. Мастацкі фільм. «Віла Архідэя» (Югаславія, Вялікабрытанія). 23.10. Ніка. 23.25. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння — Тэлебэрга; Пад купалам сусвету; Футбол. Чэмпіятат Беларусі. КІМ (Віцебск) — «Тэман» (Гродна). 2-гі тайм.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»
5.00. 8.00. 11.00. 14.00. 17.00. 20.00. 23.00. Новости. 5.20. Утренняя гимнастика. 5.30. Утро. 7.45. Фирма гарантирует. 8.20. Премьера мультфильма «Маленькая волшебница». 9.30. Клуб путешественников (с сурдопереводами). 10.20. 18.20. Америка с М. Таратуты. 10.50. 01.15. Пресс-экспресс. 11.20. Для вас театры. «Виноватые». Фільм-спектакль. 13.40. Теннис. Открытый чемпионат Франции. 14.25. Бридж. 14.50. Бизнес-класс. 15.05. Блокнот. 15.10. Олеси и копанья. 15.40. «Под одной крышей». Мультифильм. 15.55. Дело. 16.05. Дорога к независимости. 16.30. Концерт мастеров искусств. Армения. 17.20. «Лица». Портреты современной Армении. 17.50. Погода. 17.55. Человек и закон. 18.45. Поле чудес. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.40. Человек недели. 20.55. Премьера художественного фильма «Привидения в наследство». (Франция, Испания). 2-я серия. 23.35. ВИД представляет: Политбюро, Музобоз, Автошоу. Я почти знаменит.

КАНАЛ «РОССИЯ»
7.00. 13.00. 19.00. 22.00. Вести. 7.25. Время деловых людей. 7.55. Телекроссворд. 8.25. Отечество мое. 9.20. Золотая шпора. 9.55. Местера. 10.50. Досуг. 11.05. Художественный телефильм «Санта-Барбара». 17-я серия. 11.55. Сторителлинг. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Экзотика. 13.55. Белье вора. 14.40. Трансфер. 15.10. Телебэрга. 15.40. Там-там новости. 15.55. Студия «Рост». 16.25. Минирет. 16.55. «Сослан на планету Земля». Художественный фильм. 12-я серия. 17.45. Парламентский час. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Премьера телеэкрана.

«Жерты войны». 21.05. 22.30. «К-2». Открытый российский кинофестиваль. 22.20. Звезды говорят. 22.25. Спортивная карусель. 22.45. Вечерний салон. 00.15. «Ролан Гаррос». Теннисный турнир. 00.45. Международный турнир по самбо «Мемориал А. А. Харлампиева».

ПОЛЬША-I
7.00. Кофе или чай. 10.00. Новости. 10.10. Мама и я. 10.25. Дошкольники дома. 10.50. Повторение. 11.05. «Династия». Серил пр-ва Германии. 12.00. Документальный фильм. 12.30. Далекие бланки. 13.00. Новости. 13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.45. Кухня. 14.40. Загадки истории. 15.10. Интервью с Симоном Визенталем. 15.20. Программа о спорте. 15.30. Чрезвычайный пересмотр. 16.00. Сенсация XX века. 16.30. Презентация. 17.00. Программа дня. 17.05. Программа для подростков. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспресс. 18.25. Художественный фильм. 19.1

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Ах, вар 'етэ, вар 'етэ...

Яшчэ раз і доўга ўглядаюся ў здымкі гэтых дзяўчат. Дзеля іх наведваў рэстарцыю «Гродна» і пабачыў праграму. Дарэчы, вар 'етэ стала магчымым у Горадні толькі дзякуючы «перабудове».

Памятаю, як у тых часы адбываліся першыя рэпетыцыі ў Гарадзкім Доме культуры. Некаторыя з дзяўчат нават прыходзілі з малымі дзецьмі, бо папросту не было з кім заставацца ў хаце. Магчыма, ня ўсё добра складалася ў сям'і. Аднак у іх быў вялікі запал да новага, яны дапамагалі адна адной і да сямі патоў скакалі на сцэне, высока падымалючы свае прыгожыя ногі.

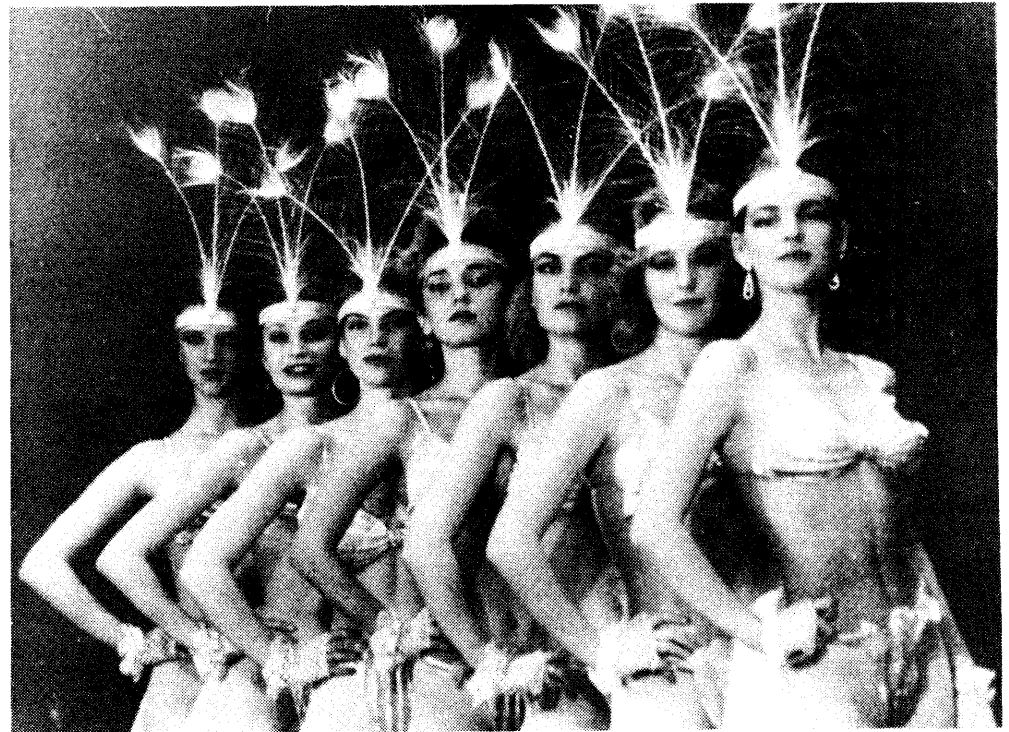
Людзі па-рознаму ставіліся да іх знятка. Нехта асуджаў, камусьці падабалася, а некаторыя папросту атрымлівалі задавальненне, ні аб чым не задумваючыся. Тады я таксама не разважаў над тым, дзеля чаго яны скачуць, цыруюць ня новыя панчохі і позна кладуць сваіх дзетак спаць, ды яшчэ кожны раз выслухоўваюць пастаянныя заўвагі мастацкага кіраўніка. Праўда, тых першых танцоўшчыц у гэтым калектыве ўжо амаль

Наш горад хоць і несталічны, аднак усе, хто яго наведвае, як правіла, застаюцца задаволенымі. Часткова, думаю, гэтае задавальненне застаецца і пасля наведвання вар 'етэ. Нездарма ж падчас праграмы дзяўчатам дораць кветкі, прыносяць у пакойчык шампанскае. Праўда, бываюць і такія выпадкі, калі каму-небудзь з наведвальнікаў раптам захавацца прайсцься менавіта там, дзе сьпяваюць альбо танцуюць. Але ўсё гэта вельмі зразумела — людзі бываюць розныя. Толькі нягледзячы ні на што праграма вар 'етэ ў «Гродні» цалкам мяняе рэстарцыю, упрыгожвае вольны вечар, бо не можа быць адпачынак толькі пад гарэлку і яду.

Дарэчы, нашых дзяўчат ведаюць не толькі ў Горадні. Яны гастралююць у Сочы, Уладзіміры, Смаленску, Уладзікаўказе, Гомлі, Наварасійску.

М. МІКАЛАЙЧЫК.

НА ЗДЫМКАХ: удзельніцы вар 'ете мінулага года; прадстаўляецца сучасная праграма.

Даляр дасягнуў тысячы...

Некаторыя гандляры, каму было вельмі патрэбна, ужо ў гэтыя выхадныя куплялі даляр за адну тысячу рублёў. Цікава, якім будзе яго рост далей? Хутчэй за ўсё, ён ня спыніцца. Праўда й тавару ад гэтага на рынку не прыбавляецца, шмат хто становіцца банкрутам.

Зноў шмат украінцаў на рынку. Яны прыязджаюць нават цэлымі турыстычнымі цягнікамі на выхадныя й начуюць у вагонах. Скупляюць, як звычайна, прадукты харчавання й даляры.

Цэны на некаторыя харчовыя тавары на Гарадзенскім торжышчы за мінулыя выхадныя:

Сьвініна, 1 кг — ад 600 да 2000 руб.
Цяляціна, 1 кг — 600—1400 руб.
Вэнджаніна, 1 кг — ад 200 да 2500 руб.
Шынка собская, 1 кг — ад 1000 да 1800 руб.
Сала салёнае, 1 кг — ад 650 да 700 руб.
Бараніна, 1 кг — 600—1000 руб.

Яйкі, дзесяткі — 170—200 руб.
Масла сьметанковае, 250 г — 230—250 руб.
Сыр «Расейскі», 1 кг — 1400—1600 руб.
Алей 1 л — 300—350 руб.
Курыца, 1 шт. — 2000 руб.
Індык, 1 шт. — 3500 руб.
Морква, 1 кг — 180—200 руб.
Бульба, 1 кг — 23—25 руб.
Капуста, 1 кг — 400 руб.

Цыбуля, 1 кг — 30—35 руб.
Цыбуля зялёная, пучок — 20—25 руб.
Рэзька, пучок — 50—80 руб.
Гуркі, 1 кг — 270—330 руб.
Яблыкі, 1 кг — 150—250 руб.
Бананы, 1 шт. — 220 руб.
Мёд, 1 кг — 1500 руб.
Тытунь, 1 кг — 350 руб.
Ружы, 1 шт. — 50—300 руб.
Гарэлка, 1 бут. — 960—980 руб.
Даляр США — 960—980 руб.

М. ЖЫЛЕУСКАЯ.

няма. Плоцяць грошы тут невялікія, паколькі адзін білет падчас майго візіту ў «Гродна» каштаваў за праграму толькі 150 рублёў, а бутэлка гарэлкі — 900. А яшчэ розныя затраты на арэнду, касцюмы, музыку і г. д.

Шаноўныя спадарыні й спадары!
Газэта «ПАГОНЯ» — гэта звесткі з Гарадзеншчыны, Віленшчыны й Беласточчыны. Калі вас цікавіць беларускае жыццё ня толькі на Беларусі, але таксама ў Польшчы й Летуве, дык падпішыцеся на нашу газэту! Паўгадавы кошт — 333 рублі, індэкс — 63124. Падпіска прымаецца ў любым паштовым аддзяленьні Рэспублікі Беларусь.

Ці добры ты пакупнік?

Амэрыканскі сацыёлаг Фэйт Панкорн ахарактэрызаваў 80-я гады як дзесяцігоддзе — «пачатак». Бо людзі не адмаўляюць сабе ні ў чым, патураючы сваім жаданням.

У 50% задавальненне ад шыкоўнай пакупкі, — лічыць Фэйт, — складае сам факт яе набыцця. А вось для 90-х гадоў характэрна ўжо атрымманне задавальнення ад менавіта выгоднай пакупкі: хваляванне значна ўзрастае, калі вы набылі нешта танней, чым яно каштуе. Хочаце пераканацца ў гэтым? Вось некалькі меркаванняў амэрыканца.

Брокер з біржы Сан-Францыска спадарыня Мэры, якая выкарыстоўвае свае абедзены перапынкі на наведваньне выставаў, усе ўік-энды праводзіць на танных распрадажах: «Мінулай восеньню я знайшла сабе скуруную спадніцу, якую ўцанілі з 600 даляраў да 25! Усякі раз, калі я яе апранаю, у мяне пачуцьцё, нібыта я дабілася нечага «выключнага»!

Спадарыня Клер з Сэнь-Луіса, да прыкладу, адчула сябе шчаслівай, калі выпадкова зрабіла выгудную пакупку: «Я паехала пакатацца за горад і раптам паддалася нейкаму імпульсу, пачала аб'яжджаць адрасы, дзе вядзецца продаж розных тавараў на вуліцы па аб'явах. Вы не паверыце,

што я знайшла настольнік з Дамаска ўсяго за 5 даляраў і дубовы пісьмовы стол за 100! У мяне было адчуваньне, быццам сама прадбачлівасьць дапамагла мне абставіць новую кватэру».

Інфляцыя прымусіць і нас з вамі цаніць выгудныя пакупкі. Ну, а ці добры ты пакупнік? Ці ўмееш рабіць пакупкі? Паспрабуйце адказаць на тэст з галандзкага часопіса «Флаір».

1. Вы ідзце ў краму:

а) у вас заўсёды спіс неабходных пакупак і вы яго прытрымліваецеся — 1;

б) вы купляеце ўсё, што падабаецца, і звыш «плана» — 3;

в) часам вы дазваляеце купіць што-небудзь «звыш», але толькі часам — 2;

2. У краме вы заўважылі паліто і таньней яго звычайнага кошту. Але ў вас ужо яно ёсць. Што рабіць?

а) вы купляеце паліто — 3;

б) адмаўляецеся ад пакупкі — 1;

в) вы ў роздуме, і ўсё ж купляеце, бо гэта рэч будзе для вас прыемнай не адну гадзіну — 2.

3. Ці часта вы купляеце звыш таго, чым вам патрэбна?

А) амаль кожны дзень — 3;

б) два разы на тыдзень — 2;

в) раз у тыдзень — 1.

4. Ці ёсць у вас пазыкі?

а) так, але ня шмат — 2;

б) так, шмат — 3;

в) не, я не бяру пазыкі — 1.

5. Як часта вы шкадуеце аб набытай пакупцы?

а) практычна ніколі — 1;

б) часам — 2;

в) вельмі часта — 4.

6. Ці часта вы пакідаеце спэцыяльна грошы дома, каб пазьбегнуць спакусы іх патраціць?

а) не, ніколі, бо не купляю лішняга — 1;

б) часам, асабліва падчас танных распрадажаў тавараў — 2;

в) часта — 4.

Вынікі тэста:

0—7 ачкоў. Вас можна павіншаваць — вы ня той чалавек, які марна траціць грошы. Магчыма, вы нават вельмі эканомны чалавек. Зрабіце сабе прыёмнасьць — купіце што-небудзь незапланаванае.

8—13 ачкоў. Выбар прыпадае на сярэдзіну. Вам няма аб чым турбавацца. Праўда, іншы раз у вас зьяўляецца жаданне набыць нешта новае, але гэта не мацней за вашу волю.

14 і болей. Сьцеражыцеся застацца зусім бяз грошаў, бо часам у вас узнікае нестрымальнае жаданьне — купляць.

Падрыхтаваў А. КАНДРАШОУ.

Футбол

Насуперак скэптычным заявам сьвэрэнны беларускі футбол ідзе наперад і набывае рысы эўрапейскага стандарту. Мала-памалу набіраюцца вопыту й майстэрства учарашнія аматарскія клубы. Гульні з іх удзелам робяцца часам непрадказальнымі. Асабліва гэта тычыцца ў сьлетнім сэзоне гарадзенскага «Хіміка», які ў дзевяці апошніх гульнях ня ведае проигрышаў. Таксама паспяхова гуляе ў другім круге бабруйскі «Фандок», віцебскі «КІМ» і менская «Беларусь». Менавіта гэтыя клубы й павядуць барацьбу за другое месца, якое дае магчымасьць атрымаць пукіку на эўрапейскія кубкі.

У ніжняй частцы турнірнай табліцы «ўтульна» разьмясьціліся «Абутнік» з Ліды й жодзінскае «Гарпэда». Яны амаль страцілі шанцы ўтрымацца сярод мацнейшых, і проста адбываюць свой нумар на полі.

Г. СЫСОЙ.

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАЎЦОЎ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штотыдзень па пятніцах. Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афэсны друк.
Гарадзенская вабласная ўзбуйненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 20.V.1993 г.

Тыраж 3400 паасобнікаў **Замова 2516**